VLAAMS PARLEMENT

stuk **349** (2009-2010) – Nr. 13
ingediend op 23 juni 2010 (2009-2010)

Voorstel van decreet

van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens
en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint
en Tinne Rombouts

houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid

Voorstel van decreet

van de heren Frank Creyelman, Christian Verougstraete, Johan Deckmyn
en Pieter Huybrechts

houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat de ontheffingen van de jaarlijkse belasting op niet-bebouwde percelen betreft

Voorstel van decreet

van de heren Pieter Huybrechts, Wim Wienen en Stefaan Sintobin
en de dames Marleen Van den Eynde, Katleen Martens
en Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt

houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de stilzwijgende vergunningsbeslissing in eerste aanleg betreft

→

verzendcode: LEE

Voorstel van decreet

van de heer Filip Dewinter

houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009,
wat de inplanting van religieuze bouwwerken betreft

Voorstel van decreet

van de heren Pieter Huybrechts en Stefaan Sintobin en
mevrouw Marleen Van den Eynde

houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009,
wat de herhuisvesting van permanente bewoners van weekendverblijven betreft

Voorstel van decreet

van de heer Marino Keulen, de dames Gwenny De Vroe,
Mercedes Van Volcem en Vera Van der Borght
en de heer Peter Gysbrechts

houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009,
wat de vrijstelling van de compensatieplicht bij ontbossing betreft

Voorstel van decreet

van mevrouw Patricia De Waele

houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009,
wat de herhuisvesting van permanente bewoners van weekendverblijven betreft

Verslag

namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuur,
Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
uitgebracht door de heer Dirk Peeters

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: de heer Bart Martens.

Vaste leden:
de heer Lode Ceyssens, mevrouw Tinne Rombouts, de heer Johan Sauwens, mevrouw Valerie Taeldeman;
mevrouw Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, de heer Pieter Huybrechts, mevrouw Marleen Van den Eynde;
de dames Gwenny De Vroe, Mercedes Van Volcem;
mevrouw Michèle Hostekint, de heer Bart Martens;
mevrouw Liesbeth Homans, de heer Wilfried Vandaele;
de heer Ivan Sabbe;
de heer Hermes Sanctorum.

Plaatsvervangers:
de heer Robrecht Bothuyne, de dames Karin Brouwers, Veerle Heeren, de heer Jan Verfaillie;
mevrouw Katleen Martens, de heren Stefaan Sintobin, Wim Wienen;
de heren Karlos Callens, Dirk Van Mechelen;
de heer Philippe De Coene, mevrouw Els Robeyns;
de dames Sophie De Wit, Tine Eerlingen;
de heer Boudewijn Bouckaert;
de heer Dirk Peeters.

Stukken in het dossier:
349 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet
– Nr. 2: Advies Raad van State
– Nr. 3 t.e.m. 7: Amendementen
– Nr. 8: Verslag over hoorzitting
– Nr. 9 t.e.m. 12: Amendementen

133 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet

173 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet

273 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet

292 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet

327 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet

377 (2009-2010) – Nr. 1: Voorstel van decreet

INHOUD

I. Toelichtingen 6

1. Voorstel van decreet van de heren Frank Creyelman, Christian Verougstraete, Johan Deckmyn en Pieter Huybrechts houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat de ontheffingen van de jaarlijkse belasting op niet-bebouwde percelen betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 133/1) 6
2. Voorstel van decreet van de heren Pieter Huybrechts, Wim Wienen en Stefaan Sintobin en de dames Marleen Van den Eynde, Katleen Martens en Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de stilzwijgende vergunningsbeslissing in eerste aanleg betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 173/1) 7
3. Voorstel van decreet van de heer Filip Dewinter houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de inplanting van religieuze bouwwerken betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 273/1) 7
4. Voorstel van decreet van de heren Pieter Huybrechts en Stefaan Sintobin en mevrouw Marleen Van den Eynde houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de herhuisvesting van permanente bewoners van weekendverblijven betreft (*Parl. St*. Vl. Parl. 2009-10, nr. 292/1) 8
5. Voorstel van decreet van de heer Marino Keulen, de dames Gwenny De Vroe, Mercedes Van Volcem en Vera Van der Borght en de heer Peter Gysbrechts houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de vrijstelling van de compensatieplicht bij ontbossing betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 327/1) 9
6. Voorstel van decreet van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 349/1) 10
7. Voorstel van decreet van mevrouw Patricia De Waele houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de herhuisvesting van permanente bewoners van weekendverblijven betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 377/1) 17

II. Algemene bespreking 17

III. Artikelsgewijze bespreking 17

IV. Eindstemming 46

Gebruikte afkortingen 47

Tekst aangenomen door de commissie 48

De Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed behandelde op 24 maart, 21 april, 9 en 16 juni 2010 diverse voorstellen van decreet tot wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Het voorstel van decreet van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 349/1) werd als basis voor de artikelsgewijze bespreking genomen, overeenkomstig artikel 55, 4, van het Reglement.

Op verzoek van de commissie heeft de voorzitter van het Vlaams Parlement het advies van de Raad van State over dit voorstel van decreet gevraagd. Het advies, dat op 21 april 2010 werd uitgebracht, is gepubliceerd in *Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 349/2.

De commissie hield op 21 april 2010 een hoorzitting over het voorstel van decreet met vertegenwoordigers van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, de Vlaamse Confederatie Bouw en de Vereniging voor Ruimte en Planning. Daarover is verslag uitgebracht in *Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 349/8.

I. TOELICHTINGEN

De voorstellen van decreet werden in de commissie toegelicht op 24 maart 2010.

1. Voorstel van decreet van de heren Frank Creyelman, Christian Verougstraete, Johan Deckmyn en Pieter Huybrechts houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat de ontheffingen van de jaarlijkse belasting op niet-bebouwde percelen betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 133/1)

De heer *Frank Creyelman* geeft toelichting bij dit voorstel van decreet. De indiener stelt dat, om de stijging van de grondprijzen een halt toe te roepen en het aantal kavels dat op de markt komt te vergroten, in het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de mogelijkheid werd opgenomen om een gemeentelijke belasting te heffen op onbebouwde gronden en percelen. De decreetgever heeft dit vooral gedaan om de gemeenten een belastinginstrument te geven om een eigen grondbeleid te kunnen voeren en de gemeentelijke autonomie ter zake niet volledig uit te hollen.

Artikel 143, §2, van het decreet behelst ook enkele belastingontheffingen. Zo kunnen eigenaars met één enkel onbebouwd perceel of onbebouwd stuk grond en ouders met één enkel perceel of stuk grond per kind ten laste worden ontheven van de belasting. Maar dat geldt slechts voor een periode van vijf jaar. Het decreet laat volgens de heer Creyelman niet toe dat de gemeenten een langere vrijstelling geven. Maar wie voor zijn kinderen een stuk grond koopt, heeft dat perceel dikwijls langer dan vijf jaar in bezit en moet bijgevolg toch de belasting betalen.

Volgens de indieners van het voorstel van decreet wilde de decreetgever de grondenmarkt afkoelen door de speculanten en de grote bouwondernemingen te stimuleren om de gronden sneller op de markt te brengen. Hij had in se niet de bedoeling de kleine eigenaars en de gezinnen een extra belasting op te leggen. Volgens de heer Creyelman is het dan ook niet meer dan billijk om in het decreet geen termijn vast te leggen voor deze gevallen.

De voorgestelde wijziging strekt ertoe de gemeenten de mogelijkheid te geven de ontheffingstermijn voor de desbetreffende belastingen vrij te bepalen.

2. Voorstel van decreet van de heren Pieter Huybrechts, Wim Wienen en Stefaan Sintobin en de dames Marleen Van den Eynde, Katleen Martens en Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de stilzwijgende vergunningsbeslissing in eerste aanleg betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 173/1)

De heer *Pieter Huybrechts* geeft toelichting bij dit voorstel van decreet dat handelt over de stilzwijgende vergunningsbeslissing in eerste aanleg. De VCRO bevat twee administratieve procedures voor de toekenning van een vergunning: een reguliere procedure en een bijzondere procedure voor handelingen van algemeen belang of voor aanvragen, ingediend door publiekrechtelijke of semipublieke rechtspersonen. In de reguliere procedure wordt de vergunning in eerste aanleg afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waarin het voorwerp van de vergunning is gelegen.

De vervaltermijn om over de vergunningsaanvraag een beslissing te nemen, is:
– 75 dagen in een ontvoogde gemeente wanneer er geen openbaar onderzoek nodig is en de aanvraag niet is samengevoegd met een aanvraag voor een milieuvergunning;
– 105 dagen in alle andere gevallen (niet-ontvoogde gemeente, openbaar onderzoek, samenvoeging met aanvraag milieuvergunning);
– 150 dagen wanneer het om een aanvraag voor een verkavelingsvergunning gaat.

Belangrijk is dat, indien er geen beslissing wordt genomen binnen deze termijnen, de aanvraag wordt geacht te zijn afgewezen.

Deze regeling betekent volgens de heer Huybrechts dat de vergunningsaanvrager wordt gestraft voor de eventuele passiviteit, zorgeloosheid of slechte wil van het bestuur. Dit terwijl bij stedenbouwkundige vergunningen de aanvrager er alle belang bij heeft dat zijn situatie in concreto wordt beoordeeld door een gespecialiseerde overheid en hij dus weet waarom zijn vergunningsaanvraag eventueel wordt afgewezen.

Door het noodzakelijk ontbreken van een motivering bij stilzwijgende weigeringen kan daarentegen onmogelijk worden geweten op welke gronden een aanvraag is geweigerd. Dit bemoeilijkt eventuele aanpassingen bij het opstellen van een nieuwe aanvraag.

In tegenstelling tot de huidige bepalingen willen de indieners van het voorstel van decreet een regeling inbouwen die de aanvrager beschermt tegen het stilzitten van het vergunningverlenende bestuur. Dat wordt gerealiseerd door in eerste aanleg uit te gaan van het principe ‘zwijgen is instemmen’. Deze ingreep moet op de eerste plaats de gemeenten stimuleren om zich uit te spreken over de vergunningsaanvraag binnen de decretaal bepaalde vervaltermijn. Daarnaast sluit de toepassing van dit principe uit dat de aanvrager het slachtoffer wordt van eventuele passiviteit, zorgeloosheid of slechte wil van de vergunningverlenende overheid, in casu het college van burgemeester en schepenen.

Om die redenen stellen de indieners voor om in artikel 4.7.18, §2, van de VCRO de woorden “afgewezen te zijn” te vervangen door de woorden “te zijn vergund”. De indieners hebben daarbij het belang van de vergunningaanvrager voor ogen.

3. Voorstel van decreet van de heer Filip Dewinter houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de inplanting van religieuze bouwwerken betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 273/1)

De heer *Filip Dewinter* geeft toelichting bij zijn voorstel van decreet houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de inplanting van religieuze bouwwerken betreft. De bouw van religieuze gebouwen is in Vlaanderen niet specifiek geregeld in de VCRO. Die religieuze gebouwen zijn vergunningsplichtige constructies en bevinden zich nagenoeg allemaal in woongebied of in specifieke bestemmingszones voor gemeen-

schapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen die in woongebied liggen. Dat is volgens de indiener ook logisch gezien de functie van deze gebouwen.

Discussies over de inplanting van religieuze gebouwen in een stad, wijk of dorp beperken zich meestal tot een discussie over de naleving van stedenbouwkundige voorschriften, zoals opgenomen in een BPA of RUP. De beoordeling is vooral gekleurd door de aandacht voor een goede ontsluiting, parkeergelegenheid en lawaai- of milieuhinder. De beoordeling gaat nooit over de inpasbaarheid van de religieuze gebouwen, zoals bijvoorbeeld de inplanting van een moskee met minaret in een stadswijk. Volgens de heer Dewinter wordt de inplanting van dergelijke gebouwen niet of onvoldoende benaderd vanuit een bezorgdheid voor het behoud het cultuurhistorische, en dus ook bouwkundig erfgoed. Nochtans is het behoud van dit bouwkundig erfgoed een beeldbepalend element voor de culturele identiteit van een land, een volk en een natie.

De indiener wil met het voorstel van decreet de mogelijkheid bieden aan de lokale vergunningverlenende overheid, de stads- en de gemeentebesturen, om zowel bij de visievorming (gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen) als de uitvoering daarvan (gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen of BPA's) de bouw van islamitische gebedshuizen, die heel dikwijls ter discussie staan, te voorkomen. Het gaat volgens de heer Dewinter dan specifiek over moskeeën en minaretten met niet-Europese of niet-westerse architecturale elementen.

De ruimtelijke uitvoeringsplannen en bijzondere plannen van aanleg moeten volgens de indiener van dit decreet dus bouwvoorschriften kunnen opnemen die de bouw van moskeeën in niet-westerse of islamitische bouwstijl (al dan niet met minaretten) in bepaalde woongebieden effectief kunnen verhinderen en dus voor een dergelijk verbod ook een juridische basis leveren.

De heer Dewinter geeft tot slot een voorbeeld van een dergelijke wetgeving in het buitenland. In Oostenrijk heeft de Landesregierung van Karinthië een wijziging doorgevoerd in de wetgeving op de ruimtelijke ordening waardoor de lokale besturen de mogelijkheid kregen in hun beleid inzake ruimtelijke ordening, vergunningsaanvragen ook vanuit het oogpunt van het behoud van het culturele patrimonium te beoordelen. Meer concreet kregen lokale besturen de mogelijkheid om bijvoorbeeld de bouw van een moskee of een islamitische gebedsruimte te verbieden wanneer de vormgeving daarvan de ruimtelijke draagkracht van de directe omgeving zou aantasten.

De heer Dewinter vermeldt nog dat in november 2009 – in een voor de regering bindend referendum – 57 percent van de Zwitsers zich uitsprak voor een bouwverbod voor minaretten. Deze mening wordt volgens de indiener gedeeld door vele andere Europeanen en Vlamingen en moet worden gerespecteerd. Daarom dringt een wijziging van de VCRO zich op.

4. Voorstel van decreet van de heren Pieter Huybrechts en Stefaan Sintobin en mevrouw Marleen Van den Eynde houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de herhuisvesting van permanente bewoners van weekendverblijven betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 292/1)

De heer *Pieter Huybrechts* geeft toelichting bij het voorstel van decreet over de herhuisvesting van permanente bewoners van weekendverblijven. In de codex werd de regeling voor de aanpak van de permanente bewoning van weekendverblijven opgenomen in artikel 5.4.1 tot en met 5.4.4. De regeling geeft de voorkeur aan een planologische oplossing. In afwachting daarvan wordt aan de permanente bewoners van rechtswege een tijdelijk woonrecht toegekend wanneer zij voldoen aan de vereisten uit artikel 5.4.1 van de codex. Indien voor een weekendverblijf geen planologische oplossing wordt geboden, wordt het tijdelijke woonrecht voortgezet in de vorm van het aanvullende woonrecht. Dat aanvul-

lende woonrecht geldt tot 31 december 2029 en kan door het ruimtelijk uitvoeringsplan dat het planologische oplossingskader moet leveren, eventueel worden verlengd tot 31 december 2039. Het tijdelijke woonrecht en het eventueel daaropvolgende aanvullende woonrecht worden als één integraal en continu gegeven beschouwd, woonrecht genoemd.

Artikel 5.4.3, §2, eerste lid, stelt dat de permanente bewoners ertoe gehouden zijn in te gaan op het eerste aanbod tot herhuisvesting van overheidswege, op straffe van verval van hun woonrecht. De redenering achter die bepaling is volgens de heer Huybrechts dat het woonrecht een uitzonderlijk karakter heeft, en dat de maatregel dus vervalt wanneer de noodzaak ervan verdwijnt. Dat is volgens die redenering het geval wanneer de overheid de permanente bewoner een andere woning aanbiedt. Het artikel bevat echter geen voorwaarden waaraan de aangeboden herhuisvesting moet voldoen.

Dat laat volgens de heer Huybrechts een te ruime mogelijkheid aan de overheid om permanente bewoners die het woonrecht genieten, te herhuisvesten onder de dreiging van het verlies van hun woonrecht. Bij een aanbod tot herhuisvesting zou er volgens de indieners op zijn minst rekening moeten worden gehouden met het recht op vrije woningkeuze, de aangepastheid van de aangeboden woning en de financiële draagkracht van de permanente bewoners en hun gezin. Door dit voorstel van decreet wensen zij de sanctie van het verval van het woonrecht, bij weigering om in te gaan op een voorstel tot herhuisvesting, te onderwerpen aan een drietal voorwaarden die rekening houden met de bovenvermelde bekommernissen.

Op de eerste plaats moet de aangeboden herhuisvesting een woning zijn die gelegen is in dezelfde gemeente als de gemeente waar het weekendverblijf gelegen is. Op die wijze wordt tegemoetgekomen aan het recht op vrije woningkeuze.

Daarnaast moet de aangeboden herhuisvesting voldoen aan de vereisten van artikel 5 van de Vlaamse Wooncode. Op die wijze wordt een minimum aan comfort, veiligheid en aangepastheid van de aangeboden woning aan de gezinstoestand van de titularis van het woonrecht verzekerd.

Tot slot moet er ook rekening worden gehouden met de financiële draagkracht van de permanente bewoners en hun gezin. Daarom wordt bepaald dat de huishuur en de lasten van de aangeboden woning samen niet meer mogen bedragen dan 1/55 van het bruto belastbaar inkomen van de permanente bewoners. Dat is dezelfde beperking die door het Socialehuurbesluit van 12 oktober 2007 wordt opgelegd aan de hoogte van de huurprijs van een sociale woning.

5. Voorstel van decreet van de heer Marino Keulen, de dames Gwenny De Vroe, Mercedes Van Volcem en Vera Van der Borght en de heer Peter Gysbrechts houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de vrijstelling van de compensatieplicht bij ontbossing betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 327/1)

Mevrouw *Vera Van der Borght* geeft toelichting bij het voorstel van decreet over de vrijstelling van de compensatieplicht bij ontbossing. Artikel 90bis, §2, van het Bosdecreet van 13 juni 1990, zoals gewijzigd, legt een compensatieverplichting op voor ontbossing. Aan die verplichting kan voldaan worden in natura of via een storting van een bosbehoudsbijdrage. Paragraaf 7 van hetzelfde artikel houdt de mogelijkheid in om vrijstelling op die compensatieplicht te verlenen om sociale redenen, maar enkel met het oog op woningbouw in zones met bestemming woongebied of in zones die volgens de geldende ruimtelijke planning gelijk te stellen zijn met de bestemming woongebied. Werken van algemeen belang moeten te allen tijde en ongeacht de bestemming, worden gecompenseerd.

De verplichting levert volgens mevrouw Van der Borght echter problemen op voor instellingen die aan welzijnswerk doen, zoals ziekenhuizen, bejaardeninstellingen, opvang-

tehuizen, instellingen voor gehandicapten enzovoort. Deze instellingen worden veelal gefinancierd met overheidssubsidies, maar ook met middelen die dikwijls met veel moeite worden ingezameld via giften of via activiteiten om geld in te zamelen. Veelal wordt in die sector ook werk verricht door vrijwilligers en oprecht sociaal geëngageerde mensen. Het betalen van de boscompensatie wordt in die sector dan ook als bijzonder onrechtvaardig ervaren. Mevrouw Van der Borght geeft een praktijkvoorbeeld. Voor het bouwen van aangepaste woningen voor zestien zwaar gehandicapten in een zone voor openbaar nut moest 3500 vierkante meter bos worden gekapt. De verschuldigde compensatie bedraagt 7000 euro, meerkosten die men extra met giften moet inzamelen, niet voor de opvang van gehandicapten, maar voor het herplanten van bomen. Dat kan volgens de spreker niet de bedoeling zijn geweest van de invoering van artikel 90bis van het Bosdecreet.

De vrijstelling van de compensatieverplichting, zoals opgenomen in de huidige paragraaf 7 van dat artikel, kan enkel om sociale redenen worden gegeven. Dat zou kunnen volstaan, als dat artikel dat niet zou beperken tot de woningbouw in zones met bestemming woongebied. Bovendien wordt dan nog eens expliciet gesteld dat werken van algemeen belang altijd moeten voldoen aan de compensatieplicht. De indieners van dit voorstel van decreet stellen dan ook voor om die laatste verplichting te schrappen en ook de beperking bij de sociale redenen weg te laten. Op die wijze krijgt de Vlaamse Regering meer bewegingsvrijheid om, via een wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 februari 2001, uitzonderingen op de compensatieverplichting toe te staan voor instellingen ten bate van het algemeen belang.

6. Voorstel van decreet van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 349/1)

De heer *Wilfried Vandaele* geeft toelichting bij het voorstel van decreet houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid.

De VCRO is op 1 september 2009 in werking getreden. Volgens de heer Vandaele kwamen er al heel snel vanuit het veld – van gemeenten en provincies, ruimtelijke planners, landmeters – opmerkingen bij de uitvoering van de codex en voorstellen tot wijziging en aanvulling. Vandaar dat een ‘reparatie’ zich opdringt. De commissie zal nog een hoorzitting organiseren, maar de heer Vandaele laat opmerken dat het voorstel van decreet al de neerslag is van opmerkingen die door diverse instanties werden gemaakt. De meeste artikelen betreffen technische aanpassingen. De heer Vandaele overloopt bondig de voorgestelde wijzigingen.

Terminologie

De artikelen 2 en 3 betreffen aanpassingen aan de terminologie. Gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaren moeten volgens artikel 1.4.6, VCRO, “vastbenoemd of op proef vastbenoemd” zijn. Het is beter om te spreken van “statutair aangesteld personeel”. Statutair staat daarbij tegenover contractuele personeelsleden, die al dan niet op basis van een tijdelijk contract werken. Bij statutair aangestelde personeelsleden kan de motivatie tot ontslag enkel gehaald worden uit het Rechtspositiebesluit. In die zin garandeert een statutaire aanstelling meer onafhankelijkheid ten opzichte van het college dan een contractuele aanstelling.

In artikel 1.4.6, §2, VCRO, wordt ten onrechte nog eenmaal het begrip "een interlokale vereniging of een intergemeentelijke stichting" gebruikt. Die vergetelheid wordt nu rechtgezet.

Inzake afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften

De artikelen 4 en 5 betreffen de afwijking van stedenbouwkundige voorschriften. Artikel 4.4.1, VCRO, dat voorziet in afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften, wordt aangepast om derden de mogelijkheid te bieden om voor de burgerlijke rechtbank op te treden tegen onderhoudswerken en van vergunning vrijgestelde handelingen die strijdig zijn met een ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg. Artikel 10 bevat de voorgestelde wijzigingen aan dat artikel 4.4.1, VCRO.

De artikelen 4 en 5 passen de artikelen 2.3.2, §2, en 2.3.3, VCRO, aan aan het gewijzigde artikel 4.4.1, VCRO.

Inzake de termijn voor de uitoefening van het voorkooprecht

Artikel 6 betreft een wijziging inzake de termijn voor de uitoefening van het voorkooprecht. Met het zogenaamde Aanpassingsdecreet werd de geldigheidstermijn voor het voorkooprecht ruimtelijke ordening, door het decreet van 18 mei 1999 op vijf jaar vastgesteld, verlengd tot acht jaar.

Volgens de indieners is het zinvol de decretale regeling zo op te vatten dat de overheid die het ruimtelijk uitvoeringsplan vaststelt waarin een voorkooprecht wordt ingeschreven, zelf bepaalt hoe lang dat geldig blijft, afhankelijk van de behoeften voor het betrokken gebied. De maximumtermijn bedraagt vijftien jaar.

Artikel 49 regelt de toepassing voor plannen die voorlopig vastgesteld worden na de inwerkingtreding van de gewijzigde regelgeving.

Inzake planbaten

Artikel 7 wijzigt artikel 2.6.18, VCRO. De instrumenterende ambtenaar treedt niet in al de genoemde gevallen als tussenkomende partij op. Bij een onderhandse akte komt de instrumenterende ambtenaar in de meeste gevallen zelfs niet tussen. Door de voorgestelde wijziging wordt de opsomming dan ook uitgebreid tot onder meer ministeriële officieren en openbare ambtenaren.

Inzake de aanpassing van plannen bij vergunningsaanvragen

Dat deputaties in beroepsdossiers geen kleine planwijzigingen meer kunnen opleggen, maakt dat aanvragers vaker nieuwe aanvragen (stedenbouwkundige vergunningen en verkavelingen) zullen moeten indienen, met tijdverlies en extra kosten tot gevolg. Vandaar dat in artikel 8 een wijziging wordt voorgesteld om die beperking op te heffen. De voorwaarde dat de aanpassing enkel betrekking mag hebben op kennelijk bijkomstige zaken, blijft behouden.

Inzake sociale woningen en wegenis

Artikel 9 wil een oplossing bieden voor een knelpunt inzake sociale woningen en wegenis. In de socialewoningbouw wordt de wegenis immers niet aangevraagd door de plaatselijke socialebouwmaatschappij, maar door de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen of een aanbestedende overheid.

Inzake afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften

De plaatsing van fotovoltaïsche zonnepanelen of zonneboilers die geïntegreerd zijn in het dakvlak, is vrijgesteld van stedenbouwkundige vergunning. Die vrijstelling geldt echter voor zover er geen strijdigheid is met stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften. Daar is er een probleem als BPA-voorschriften of verkavelingsvoorschriften het materiaalgebruik beperken tot bijvoorbeeld pannen en leien.

Door de in artikel 10 voorgestelde wijziging zou uitdrukkelijk worden bepaald dat deze onderhoudswerken en handelingen vrijgesteld van vergunning niet als strijdig met de voorschriften van het gewestplan, gewestelijke of provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen worden beschouwd.

Inzake afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften in gevolge concordantie van bestemmingsvoorschriften

De huidige tekst van artikel 4.4.9, VCRO, heeft tot gevolg dat ook in bijzondere plannen van aanleg qua bestemmingen gekeken moet worden naar de typevoorschriften van de RUP's. Indien in die BPA's alle bestemmingen toegestaan kunnen worden die in het veel algemenere typevoorschrift 'gebied voor wonen' beschreven zijn, dan is het BPA nagenoeg zinloos geworden en volledig uitgehold. Vandaar dat in artikel 11 wordt voorgesteld om artikel 4.4.9, VCRO, te beperken tot gewestplannen.

Inzake zonevreemde constructies voor jeugd

Artikel 12 actualiseert de bepaling in artikel 4.4.19, §1, VCRO, inzake zonevreemde constructies voor de jeugd en breidt deze uit.

Inzake de geldingsduur van planologische attesten en verkavelingsvergunningen

Artikel 4.4.28, tweede lid, 1°, VCRO, stelt momenteel dat een attest vervalt indien niet binnen het jaar na het attest een vergunningsaanvraag is ingediend. Om te vermijden dat men bij een dergelijk attest argumenteert dat het na één jaar vervalt en er dus geen verplichting zou zijn tot planopmaak, wordt de betrokken clausule in artikel 13 verduidelijkt en de toepassing ervan toegespitst op attesten die wel degelijk grondslag bieden voor anticipatie in het vergunningenbeleid.

Het is reeds lang een administratieve praktijk om niet enkel verkoop van kavels in aanmerking te nemen bij het berekenen van het quorum voor het stuiten van het verval van verkavelingen. Ook bebouwing door de verkavelaar (wat ook uiteraard een realisatie van de verkavelingsvergunning is) wordt in rekening gebracht. Dat is tot nu toe niet in de decreetteksten terug te vinden en dat wordt rechtgezet door artikel 14, dat artikel 4.6.4, VCRO, wijzigt.

Inzake de bijzondere procedure voor behandeling van vergunningsaanvragen

De VCRO bepaalt in artikel 4.7.1 dat aanvragen van semipublieke rechtspersonen niet bij de gemeente, maar bij de Vlaamse overheid moeten worden ingediend. Het is echter totaal onduidelijk welke rechtspersonen semipubliek zijn en welke niet. De definitie van de VCRO is te complex. Vandaar dat in artikel 15 wordt voorgesteld terug te keren naar de vorige situatie.

Vereenvoudigen inzake de delegatie van de bevoegdheid tot het opstellen van een proces-verbaal, adviesaanvragen en aanplakking van de vergunning

Bij het opstellen van een proces-verbaal over een openbaar onderzoek komt er volgens de heer Vandaele geen beleid aan te pas. Het heeft dan ook weinig zin om dat door het college van burgemeester en schepenen te laten doen. De gemeente bepaalt na de aanpassing voorgesteld in artikel 16, dat artikel 4.7.15, §3, VCRO, wijzigt, zelf wie ze met die taak belast in de reguliere procedure.

Het is evenmin zinvol te regelen of nu het college, de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar of een andere ambtenaar de adviezen over vergunningsaanvragen aanvraagt. Een onderscheid maken tussen ontvoogde en niet-ontvoogde gemeenten heeft ook geen zin. De gemeente bepaalt na de aanpassing voorgesteld in artikel 17, dat artikel 4.7.16, §4, VCRO, wijzigt, zelf wie ze met die taak belast.

Volgens de huidige tekst van artikel 4.7.19, §2, VCRO, moet de uitdrukkelijke beslissing over een vergunningsaanvraag volledig worden aangeplakt. Het volstaat volgens de indieners de mededeling dat de vergunning is verleend aan te plakken. Dat is uiteraard veel praktischer dan een aanplakking van de volledige beslissing. Het aanplakken wordt een taak voor de aanvrager en betreft enkel positieve beslissingen. De in artikel 18 voorgestelde wijziging houdt ook in dat de burgemeester de taak van het attesteren kan opdragen aan de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar zonder dat de gemeentesecretaris elk attest moet medeondertekenen.

Daar ervoor gekozen wordt om de aanvrager enkel positieve beslissingen te laten aanplakken, moet ook een stilzwijgende beslissing van de deputatie worden aangeplakt, indien die beslissing inhoudt dat een vergunning verleend blijft (artikel 19).

Artikel 20 bevat de wijziging van artikel 4.7.26, §4, VCRO, inzake de delegatie van de bevoegdheid tot het opstellen van een proces-verbaal openbaar onderzoek bij de bijzondere procedure. Het huidige artikel 4.7.26, §4, bepaalt momenteel ook dat bij het indienen van aanvragen door het college van burgemeester en schepenen, het advies van datzelfde college wordt ingewonnen. Dat is uiteraard niet wenselijk en zelfs juridisch problematisch. Vandaar dat het volgens de indieners noodzakelijk is om te bepalen dat het college geen advies uitbrengt.

Raad voor Vergunningsbetwistingen

De heer Vandaele geeft verder toelichting bij voorgestelde wijzigingen van de artikelen 4.8.3 en volgende van de codex, die een vlottere operationalisering van de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreffen.

In artikel 4.8.3, §3, en 4.8.13, VCRO, wordt bepaald dat de voorzitter van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, ambtshalve of op verzoek, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel een bestreden vergunningsbeslissing bij wijze van voorlopige voorziening kan schorsen. Om te vermijden dat dergelijke voorlopige voorzieningen niet zouden kunnen worden getroffen in geval van onbeschikbaarheid van de voorzitter (ziekte, vakantie enzovoort) en vanuit proceseconomische overwegingen, zou het nuttig zijn dat de voorzitter die bevoegdheid kan delegeren aan de andere rechters. Dat wordt geregeld in de artikelen 21 en 25.

Artikel 22 bevat enkele aanpassingen van artikel 4.8.6, VCRO, inzake het personeel van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Artikel 23 biedt de Raad de mogelijkheid om middels het reglement van orde de decretaal vastgelegde procedure te verfijnen waar nodig (artikel 4.8.9, VCRO).

Artikel 24 verfijnt de werkingsregelen van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in artikel 4.8.10, VCRO. Zo wordt onder meer in de mogelijkheid voorzien dat, onder de voorwaarden zoals bepaald in het reglement van orde, een adviseur tevens als afgevaardigd griffier de zitting kan bijwonen en het proces-verbaal van de zitting kan ondertekenen.

Artikel 26 bevat een noodzakelijke aanvulling van artikel 4.8.16, §3, VCRO, inzake de vormvereisten van het inleidende verzoekschrift bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Zo is er minstens vereist dat een verzoekschrift niet enkel gedagtekend is, maar ook ondertekend door de indiener ervan. Ook de mededeling van de bestreden beslissing is onontbeerlijk om te kunnen nagaan wie de belanghebbenden zijn aan wie een afschrift van het verzoekschrift moet worden bezorgd.

Artikel 27 betreft de opname van verzoekschriften en beslissingen van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in het vergunningenregister. Het is aanbevelenswaardig om in artikel 4.8.17 en 4.8.27, VCRO, op te nemen dat de griffier van de Raad voor Vergunningsbetwistingen een kopie van het verzoekschrift en van de beslissing doorstuurt naar de gemeente. Dat is de snelste manier om de stukken bij de gemeente te doen belanden.

Artikelen 28 en 31 wijzigen de bepalingen in artikel 4.8.18. en 4.8.26, §2, VCRO, inzake de griffierechten en de aanrekening van andere kosten van procedures bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De artikelen 29 en 30 betreffen het neerleggen van pleitnota's ter zitting. Artikel 4.8.22, VCRO, stelt dat de partijen ter zitting geen aanvullende stukken kunnen bezorgen aan de Raad. De mogelijkheid tot het ter zitting neerleggen van pleitnota's houdt echter nog steeds het gevaar op aanzienlijke vertraging van de behandeling van de zaak in. Daarom wordt de verwijzing naar pleitnota's geschrapt en wordt het laatste lid van artikel 4.8.25 opgeheven.

De artikelen 32 en 33 betreffen aanpassingen ingevolge de reeds vermelde wijzigingen inzake de opname van verzoekschriften bij en beslissingen van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in het vergunningenregister en inzake de griffierechten en de aanrekening van andere kosten van procedures bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Informatieplichten

Artikel 34 betreft een wijziging inzake de informatieplicht van de instrumenterende ambtenaar. Een planbatenheffing wordt overeenkomstig artikel 2.6.14, VCRO, betaald bij de realisatie ten bezwarende titel, met andere woorden als de baten opgestreken worden, dat is bij een overdracht ten bezwarende titel of bij een stedenbouwkundige vergunning of bij een verkavelingsvergunning. Om die redenen is een tussentijdse controle van de schenkingsakten en akten inzake erfopvolging of testamenten niet aan te bevelen en wordt het vijfde lid van artikel 5.2.1, §1, VCRO, opgeheven.

Artikel 35 wijzigt artikel 5.2.6, VCRO, en heeft betrekking op de informatieplicht met betrekking tot publiciteit inzake onroerend goed. De bedoeling is dat kan worden opgetreden indien misleidende informatie wordt verstrekt.

Inzake woonuitbreidingsgebieden – woonreservegebieden – ontwikkelingsmogelijkheden

Artikel 36 past artikel 5.6.6, §1, VCRO, aan. In woonuitbreidingsgebieden wordt de aanvraag van een sociale woonorganisatie voor een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van woningen of een verkavelingsvergunning ingewilligd indien voldaan is

aan een aantal opgesomde voorwaarden. De huidige bepaling is volgens de indieners echter strijdig met artikel 8 van het decreet Integraal Waterbeleid, dat bepaalt dat elke vergunning onderworpen moet worden aan de watertoets. Deze vergetelheid wordt rechtgezet.

Ook wordt bepaald dat woonuitbreidingsgebieden die palen aan een al deels ontwikkeld woonuitbreidingsgebied voor verdere bebouwing of verkaveling door een sociale woonorganisatie in aanmerking komen. Ten slotte wordt de tekst die stelt dat de bepalingen van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan nimmer kunnen worden ingeroepen om de afgifte van de vergunningen, vermeld in het eerste lid, af te wijzen, verruimd tot alle structuurplannen.

Inzake toetsing aan stedenbouwkundige voorschriften binnen andere beleidsdomeinen

De heer Vandaele stelt dat het in aanvraagdossiers voorkomt dat Ruimtelijke Ordening wel een stedenbouwkundige vergunning kan geven, maar dat in het parallel lopende milieuvergunningsdossier ongunstig moet worden geadviseerd. Dat stuit op onbegrip. Omdat de verhouding tussen de bestaande paragrafen 1 en 2 van de VCRO totaal onduidelijk was, wordt het volledige artikel 5.6.7, VCRO, herschreven door artikel 37.

Inzake afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften

Artikel 38, dat artikel 6.1.1, eerste lid, VCRO wijzigt, biedt een oplossing aan het probleem van het mogelijk optreden door derden voor de burgerlijke rechtbank tegen onderhoudswerken en van vergunning vrijgestelde handelingen, strijdig met een RUP of plan van aanleg (cf. artikel 10).

Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid

De artikelen 39 tot 45 wijzigen de bepalingen over het handhavingsplan en de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid (artikelen 6.1.4 van de codex en volgende).

De artikelen 39 tot 42 en artikel 45 betreffen aanpassingen inzake de eenvoudige afdoening van dossiers bij de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid. De eenvoudige afdoening via een alleenzetelend lid werd bij het totstandkomen van de VCRO geconcipieerd als een uitzondering. Het toepassingsgebied van die regeling is volgens de indieners echter bijzonder vaag en er is een gebrek aan enige decretale sturing voor de in die gevallen te nemen beslissing. De eenvoudige afdoening zou daardoor kunnen leiden tot een te omvangrijke macht van de voorzitter.

Artikel 43 betreft het delegeren van het feitelijke bemiddelingsproces onder het gezag van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Artikel 44 gaat over de inspraak vanuit handhavende besturen. Het is volgens de indieners niet redelijk te verantwoorden waarom een gemeente ontvoogd moet zijn om een vergadering van de Hoge Raad te kunnen bijwonen. In alle gemeenten, ongeacht of ze ontvoogd zijn of niet, dient immers de goede ruimtelijke ordening te worden bewaard.

Decretale bekrachtiging van de hernieuwde vaststelling van gewestplanwijzigingen en validatie gewestplanwijzigingen.

Artikel 46 betreft de decretale bekrachtiging van de hernieuwde vaststelling van gewestplanwijzigingen die door de Raad van State zijn vernietigd wegens specifieke wettigheidsgebreken. Er wordt voorgesteld om de in de bestaande validatieregeling van het huidige artikel 7.4.1, VCRO, opgenomen bepaling over een decretale bekrachtiging van de regeringsbeslissing(en) tot hernieuwde vaststelling van gewestplanwijzigingen te schrap-

pen. Die clausule kan namelijk verwarring wekken over de reikwijdte en de juridische betekenis van de hernieuwde vaststelling van de betrokken gewestplanwijzigingen.

Buiten de bestaande validatieregeling wordt door artikel 47 een aanvullende regeling ingevoerd door invoeging van een nieuw artikel 4.7.1/1, VCRO, betreffende de validatie gewestplanwijzigingen met een wettigheidsgebrek inzake de advisering door de regionale commissie van advies.

Artikel 48, dat een nieuw artikel 7.4.2/1 toevoegt, handelt over de validatie van bijzondere plannen van aanleg in uitvoering van sommige bijzondere gewestplanvoorschriften.

De heer Vandaele benadrukt de complexiteit van deze validatieregelingen en verwijst naar de gedrukte toelichting bij deze artikelen.

Verval, herziening of opheffing van verkavelingsvergunningen

Artikel 50 betreft de regeling inzake het verval, herziening of opheffing van verkavelingsvergunningen (artikel 7.5.6, VCRO). Het is volgens de indieners niet wenselijk om oude verkavelingsvergunningen, waar niets anders is gebeurd dan een verkoop in zijn geheel, opnieuw te laten 'herrijzen'. Die verkavelingsvergunningen, vaak afgegeven voor de opmaak van de gewestplannen, kunnen zonevreemd gelegen zijn. Bebouwing op die plaatsen, waar nog geen enkel begin is gemaakt met de uitvoering van de verkaveling, is uit ruimtelijk oogpunt niet gewenst.

Overgangsregeling voor behandeling van beroepen

Artikel 51 zet enkele onduidelijkheden recht inzake de overgangsregeling voor behandeling van beroepen met betrekking tot vergunningsdossiers bij de deputatie (artikel 7.5.8 van de codex).

Plannen- en vergunningenregisters

Artikel 52 bevat de correctie van een verkeerde verwijzing in artikel 7.6.2, §3, van de codex.

Overgangsregeling VLACORO

Artikel 53 betreft de overgangsregeling voor behandeling van dossiers door de 'oude' dan wel 'nieuwe' VLACORO in artikel 130 van het decreet van 10 maart 2006. Door de toepassing van het huidige artikel is het in principe mogelijk dat de 'oude' VLACORO nog gedurende vrij lange termijn moet worden samengeroepen om dossiers te behandelen en adviezen uit te brengen. De voor de hand liggende oplossing is om decretaal een vaste datum te stellen waarop alle dossiers die nog in behandeling zijn bij de 'oude' VLACORO worden overgedragen aan de SARO, respectievelijk de nieuwe VLACORO, al naargelang de aard van het dossier enerzijds en de taak van de twee laatstgenoemde adviesorganen anderzijds.

Inwerkingtreding

Artikel 54 betreft de inwerkingtreding van het voorstel van decreet.

7. Voorstel van decreet van mevrouw Patricia De Waele houdende wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wat de herhuisvesting van permanente bewoners van weekendverblijven betreft (*Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 377/1)

Dit later ingediende voorstel van decreet werd op 21 april 2010 aan de agenda toegevoegd. Voor de toelichting in de commissie wordt verwezen naar de toelichting van mevrouw De Waele bij haar amendement nr. 21 (cf. infra).

II. ALGEMENE BESPREKING

Op verzoek van de commissie heeft de voorzitter van het Vlaams Parlement het advies van de Raad van State over dit voorstel van decreet gevraagd. Het advies, dat op 21 april 2010 werd uitgebracht, is gepubliceerd in *Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 349/2.

De commissie hield op 21 april 2010 een hoorzitting over het voorstel van decreet met vertegenwoordigers van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten, de Vlaamse Confederatie Bouw en de Vereniging voor Ruimte en Planning. Daarover is verslag uitgebracht in *Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 349/8.

Er worden geen opmerkingen gemaakt in de algemene bespreking.

III. ARTIKELSGEWIJZE BESPREKING

De ingediende amendementen zijn gepubliceerd in *Parl. St.* Vl. Parl. 2009-10, nr. 349/3 tot en met 349/7 en 349/9 tot en met 349/12.

Hoofdstuk I. Inleidende bepaling

Artikel 1

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Hoofdstuk II. Wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Artikel 1/1 (nieuw)

Amendement nr. 19 van de heren Dirk Peeters en Hermes Sanctorum strekt ertoe een nieuw artikel 1/1 in hoofdstuk II in te voegen. Aan artikel 1.1.2, 10°, a), van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009, wordt een punt 13) toegevoegd, dat luidt als volgt: “13) landschappelijk waardevol agrarisch gebied”.

De heer *Dirk Peeters* verwijst naar het huidige artikel 1.1.2, 10°, dat een opsomming van de ruimtelijke kwetsbare gebieden geeft. De landschappelijke waardevolle agrarische gebieden zijn daarin niet opgenomen, wat eerder al tot discussie leidde. De heer Peeters stelt dat de beleidsnota Ruimtelijke Ordening en ook de regeerverklaring getuigen van een zorg voor het landschap en het behoud en het versterken van de open ruimte. Omdat beleidsvoornemen concreet gestalte te geven, is het volgens Groen! van belang de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden in de opsomming van ruimtelijk kwetsbare gebieden op te nemen.

De heer *Wilfried Vandaele* stelt namens de indieners van het voorstel van decreet dat het amendement nr. 19 een fundamentele wijziging inhoudt van het beleid zoals verankerd in de VCRO. Daarover zijn in het verleden uitdrukkelijke keuzes gemaakt. De goedkeuring van het amendement zou ook aanzienlijke beperkingen ten aanzien van de zonevreemde woningen gelegen in dergelijke bestemmingsgebieden met zich meebrengen. Om die redenen kunnen de meerderheidsfracties niet met het amendement in stemmen.

Amendement nr. 19 wordt verworpen met 12 stemmen tegen 1 bij 1 onthouding.

Amendement nr. 22 van de heer Filip Dewinter strekt ertoe een nieuw artikel 1/1 in te voegen. Artikel 1.1.4. van de VCRO wordt aangevuld met bepalingen over het stedenbouwkundig beoordelingsbeleid voor vergunningsplichtige constructies van religieuze aard. Daarbij moet rekening worden gehouden met de gevolgen voor het cultuurhistorische patrimonium en de culturele eigenheid van de betrokken woonomgeving.

De heer *Pieter Huybrechts* verwijst naar de toelichting van het voorstel van decreet van de heer Dewinter (cf. supra). Het amendement hangt samen met de amendementen met de nr. 23 tot en met 25 van dezelfde indiener.

Volgens de heer *Wilfried Vandaele* is dit amendement een nieuwe poging om cultuurhistorische beoordelingsgronden in te schrijven in de VCRO in functie van het vergunningenbeleid. De fractie van de heer Dewinter heeft dit ook voorgesteld bij de totstandkoming van de VCRO, maar het amendement is toen niet aanvaard. De heer Vandaele ziet geen argumenten om het amendement nu goed te keuren.

Amendement nr. 22 wordt verworpen met 10 stemmen tegen 4.

Artikelen 2 en 3

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikelen 3/1 tot 3/3 (nieuw)

De amendementen met de nrs. 23, 24 en 25 van de heer Dewinter strekken ertoe nieuwe artikelen 3/1, 3/2 en 3/3 in te voegen. Ze betreffen de verdere uitwerking van zijn amendement nr. 22 over vergunningsplichtige religieuze gebouwen in de bepalingen van de codex over ruimtelijke structuurplannen, uitvoeringsplannen en stedenbouwkundige verordeningen.

Deze amendementen worden verworpen met 10 stemmen tegen 4.

Artikel 4

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 9 stemmen bij 5 onthoudingen.

Artikel 5

Amendement nr. 1 voorgesteld door heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe artikel 5 te schrappen.

De heer *Dirk Van Mechelen* verwijst naar de toelichting bij amendementen nrs. 4 en 5 die een vereenvoudiging beogen. Indien die amendementen worden aangenomen, is artikel 5 van het voorstel van decreet overbodig.

Amendement nr. 1 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5

Artikel 5 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4 bij 2 onthoudingen.

Artikel 6

Amendement nr. 2 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe artikel 6 te schrappen.

De heer *Dirk Van Mechelen* licht toe dat de termijn van vijftien jaar voor de uitoefening van het voorkooprecht, zoals opgenomen in artikel 6 van het voorstel van decreet, een verdrievoudiging betekent ten opzichte van de initiële termijn van vijf jaar, zoals ingeschreven in het oorspronkelijke decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Met de VCRO was volgens de heer Van Mechelen een aanvaardbaar compromis van acht jaar tot stand gekomen. Een bijkomende verlenging van de voorkooptermijn zal eerder een rem zetten op valabele private investeringsprojecten en zal overheden aanzetten tot een afwachtende houding. Het kan niet de bedoeling zijn om een ontwikkelaar vijftien jaar te laten wachten vooraleer hij rechtszekerheid krijgt over de realisatie van zijn project.

Amendement nr. 20 van de heren Dirk Peeters en Hermes Sanctorum strekt ertoe in de voorgestelde tekst van artikel 6 de woorden "15 jaar" te vervangen door de woorden "25 jaar".

De heer *Dirk Peeters* stelt dat ruimtelijke ordening een essentiële taak van de overheid is. Dit beleid vorm geven en realiseren op het terrein kan in de praktijk soms enige tijd duren. De heer Peeters verwijst naar de hoorzitting met de vertegenwoordiger van de VVSG. De uitbreiding van de termijn van het voorkooprecht biedt volgens de heer Peeters zowel kansen aan de overheid als aan de betrokken privé-eigenaar. De overheid kan op langere termijn plannen en samen met betrokken private partner haar doel trachten te realiseren. Door de termijn te verlengen heeft het uitoefenen van het voorkooprecht ook minder het karakter van een onteigening.

De heer *Wilfried Vandaele* verwijst naar de hoorzitting. Ook daar waren er zowel voorstanders van een verlenging als van een verkorting van de termijn voor de uitoefening van het voorkooprecht. De heer Vandaele meent dat de termijn van maximum vijftien jaar dan een aanvaardbare tussenoplossing is. Hij laat ten aanzien van de heer Peeters opmerken dat bij het herzien van een ruimtelijk uitvoeringsplan de termijn in feite kan worden verlengd. Ten aanzien van de heer Van Mechelen stelt de heer Vandaele dat een alternatieve methode de onteigening is, die de lokale besturen echter minder graag hanteren.

Amendement nr. 37 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe artikel 6 te vervangen.

De heer *Wilfried Vandaele* stelt dat de indieners met de nieuwe formulering van artikel 6 aan een legistieke bemerking van de Raad van State willen tegemoetkomen. De voorgestelde wijziging van de overgangsbepaling bij artikel 2.4.1 van de codex wil vermijden dat het artikel retroactief wordt toegepast.

Amendement nr. 2 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5.

Amendement nr. 20 wordt verworpen met 13 stemmen tegen 1.

Amendement nr. 37, dat artikel 6 vervangt, wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

Artikel 7

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen bij 7 onthoudingen.

Artikelen 7/1 tot 7/3 (nieuw)
(vernummerde artikelen 8 tot 10)

Amendement nr. 3 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe een nieuw artikel in te voegen, dat aan titel III van de codex een hoofdstuk III. Projectuitvoeringsbesluit, dat bestaat uit de artikelen 3.3.1 tot en met 3.3.7, toevoegt. Het voorgestelde nieuwe hoofdstuk is van toepassing op de door de Vlaamse Regering omschreven grootschalige stedenbouwkundige projecten en voert de figuur van het projectuitvoeringsbesluit in.

De heer *Dirk Van Mechelen* verwijst naar het model van de Nederlandse Crisis- en Herstelwet. De Nederlandse figuur van het projectuitvoeringsbesluit betreft een voor de bouwpraktijk belangrijke regeling voor projecten met meer dan twaalf woningen. Voor deze projecten kan worden volstaan met een projectuitvoeringsbesluit van de gemeenteraad. De heer Van Mechelen stelt dat door een dergelijke verkorte en drastisch vereenvoudigde procedure grootschalige stedenbouwkundige projecten kunnen worden gefaciliteerd. Het is een maatregel die bijdraagt tot een efficiënte werking van de overheid.

De heer *Wilfried Vandaele* erkent dat met dit amendement een interessant onderwerp wordt aangesneden. Het voorstel van de heer Van Mechelen kadert in het debat over de versnelling van maatschappelijk belangrijke investeringsprojecten, waarover een commissie van het Vlaams Parlement ('commissie-Sauwens') en een expertencommissie aangesteld door de Vlaamse Regering ('commissie-Berx') zich hebben gebogen. De Vlaamse Regering onderzoekt nu de conclusies van beide commissies. De heer Vandaele stelt voor daarop te wachten om het debat te voeren. Het amendement gaat ook verder dan de technische reparatie van de VCRO die met het voorstel van decreet wordt beoogd.

Amendement nr. 3 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Amendement nr. 4 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe een nieuw artikel 7/2 in te voegen. Aan artikel 4.2.2, §1, van de codex wordt een vierde lid toegevoegd, dat bepaalt dat de Vlaamse Regering de meldingsplichtige handelingen kan aanwijzen die niet zijn onderworpen aan de stedenbouwkundige en verkavelingsvoorschriften.

De heer *Dirk Van Mechelen* stelt dat het amendement de regeling van meldingsplichtige werken in de codex wil verfijnen. Meldingsplichtige werken kunnen bestaan uit zowel handelingen met een beperkte impact als handelingen die sorteren onder een set van nauwkeurige voorschriften. Het is volgens de heer Van Mechelen evident dat deze laatste groep onder de vigerende voorschriften sorteert, aangezien de nauwkeurigheid van deze voorschriften net de verantwoording vormt voor de omzetting van een vergunningsplicht in een meldingsplicht. Wat betreft de eerste groep, de handelingen met een beperkte impact, biedt het amendement aan de Vlaamse Regering de ruimte om een 'in concreto'-onderzoek door te voeren om aan te stippen welke kleinschalige meldingsplichtige handelingen effectief ook vrijgesteld zijn van de naleving van de stedenbouwkundige en verkavelingsvoorschriften. Daarbij zal niet enkel het ruimtelijk onbeduidend karakter van de handelingen een rol spelen, maar ook voorschriften van supra- en internationale aard.

De heer *Wilfried Vandaele* stelt dat in het voorstel van decreet de afstemming wordt nagestreefd tussen het Vrijstellingenbesluit en de stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften. Dit wordt verder verfijnd in de amendementen van de meerderheidsfracties (amendement nr. 42 op artikel 10). Het amendement van Open Vld voorziet in een gelijkaardige afstemmingsoefening met meldingsplichtige werken en dat gaat op dit moment te ver voor de indieners van het voorstel van decreet. De meldingsplicht staat nog in de steigers en de invoering ervan vereist enige decretale rust. De meldingsplichtige werken leunen bovendien dichter aan bij de vergunningsplichtige werken dan bij de van vergunning vrijgestelde handelingen. Een melding is nog altijd een soort 'lichte' vergun-

ning waarbij het wenselijk is dat de overheid nog een zekere controle uitoefent over de randvoorwaarden.

Amendement nr. 4 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 6.

Amendement nr. 5 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe een nieuw artikel 7/3 in te voegen. Aan artikel 4.2.3 van de codex wordt een tweede lid toegevoegd, dat bepaalt dat vrijgestelde handelingen niet zijn onderworpen aan de stedenbouwkundige en verkavelingsvoorschriften.

De heer *Dirk Van Mechelen* herinnert eraan dat werken die vrijgesteld zijn van vergunning, maar niet overeenstemmen met stedenbouwkundige voorschriften, voor de invoering van de VCRO strikt gezien strafbaar waren, ook al zijn die werken per definitie niet ruimtelijk relevant. Daarom heeft de VCRO de vrijgestelde werken uit het strafrecht gehaald. De parlementaire voorbereiding geeft uitdrukkelijk aan dat moet worden bekeken of in de toekomst nog moet worden vastgehouden aan artikel 3, eerste lid, van het Kleinewerkenbesluit van 14 april 2000, waarin wordt bepaald dat de vrijstelling van de vergunningsplicht voor kleine werken slechts geldt voor werken die niet strijdig zijn met de stedenbouwkundige en verkavelingsvoorschriften (*Parl. St.* Vl. Parl. 2008-09, nr. 2011/3, p. 56). Aangezien de stedenbouwkundige en verkavelingsvoorschriften een kader vormen voor de afgifte van vergunningen, mag er volgens de heer Van Mechelen logischerwijs van worden uitgegaan dat de van vergunning vrijgestelde handelingen zich niet dienen te richten naar deze voorschriften, tevens rekening houdend met het ruimtelijk 'onbetekenende' karakter van de vrijgestelde handelingen.

De heer *Wilfried Vandaele* antwoordt namens de indieners van het voorstel van decreet dat ook dit amendement te vergaand is. De voorgestelde regeling bemoeilijkt het maatwerk van lokale besturen, zoals gevraagd door de VVSG tijdens de hoorzitting. De gemeenten moeten de mogelijkheid hebben om binnen de BPA's, verkavelingen, gemeentelijke RUP's aan maatwerk te doen.

Amendement nr. 5 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 6.

Amendement nr. 38 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe een nieuw artikel 7/1 in te voegen. In artikel 4.2.15, §1, eerste lid, van de codex wordt een zin over de verkoop van kavels die het voorwerp uitmaken van een verkoop van woningen op plan geschrapt.

De heer *Wilfried Vandaele* verwijst naar de hoorzitting waarbij door de Vlaamse Confederatie Bouw een aanpassing van artikel 4.2.15, §1, werd gevraagd wegens problemen en verwarring met de term 'verkoop op plan'. De verwarring in de praktijk ontstaat doordat met de term 'verkoop op plan' lijkt verwezen te worden naar de wet Breyne van 9 juli 1971. Het is echter niet de bedoeling van de decreetgever geweest om die aanvragen vermeld in de wet Breyne alle verkavelingsplichtig te maken. Verkoop op plan verwijst in de VCRO naar de sleutel-op-de-deurwoningen.

Amendement nr. 38 wordt aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen.

Amendement nr. 39 van dezelfde indieners strekt ertoe een nieuw artikel 7/2 in te voegen, dat een verwijzing in artikel 4.2.17, §1, eerste lid, 3°, van de codex aanpast.

De heer *Wilfried Vandaele* licht toe dat artikel 90bis van het Bosdecreet, dat handelt over de vergunningsregeling voor ontbossing en de boscompensatieplicht, integraal werd opgenomen in de VCRO, meer bepaald in twee artikelen, artikel 4.2.19 en artikel 4.3.1. Om te vermijden dat er twee bepalingen (in het Bosdecreet en de VCRO) van toepassing zijn op eenzelfde situatie, wordt nu geopteerd voor een verwijzing naar het Bosdecreet in de VCRO.

Amendement nr. 40 van dezelfde indieners strekt ertoe een artikel 7/3 in te voegen, dat artikel 4.2.19 van de codex wijzigt. De verwijzing in §1 wordt vervangen door een verwijzing naar artikel 90bis van Bosdecreet en §2 wordt opgeheven.

Amendement nr. 57 van de heer Marino Keulen, de dames Mercedes Van Volcem, Gwenny De Vroe en Vera Van Der Borght en de heer Peter Gysbrechts strekt ertoe een nieuw artikel 7/1 in te voegen dat artikel 4.2.19, §2, van de codex wijzigt. In de voorgestelde tekst staat dat om sociale redenen en redenen van algemeen belang uitzonderingen op de compensatieplicht voor ontbossing worden toegestaan. De Vlaamse Regering bepaalt de voorwaarden waaronder deze uitzonderingen worden verleend.

De heer *Dirk Van Mechelen* licht toe dat de bepaling die in het Bosdecreet werd opgenomen waarbij compensatie altijd verplicht is bij werken van algemeen belang, problemen stelt voor instellingen die zich op het terrein van welzijnswerk bewegen zoals ziekenhuizen, bejaardeninstellingen, opvangtehuizen, instellingen voor gehandicapten enzovoort. Dat soort activiteiten wordt veelal gefinancierd met overheidssubsidies maar ook met middelen die privaat worden ingezameld via giften en dergelijke. Het amendement heeft de bedoeling een uitzondering te kunnen toestaan voor dat soort instellingen. De heer Van Mechelen verwijst naar het praktijkvoorbeeld in de toelichting bij het amendement. Het kan nooit de bedoeling zijn geweest van de decreetgever om dergelijke compensaties op te leggen aan sociale instellingen die het algemeen belang dienen.

De heer *Wilfried Vandaele* verwijst naar de amendementen nrs. 39, 40 en 41 die ertoe strekken in de VCRO louter te verwijzen naar het Bosdecreet en de bedoelde bepalingen over ontbossing en compensatie niet langer in de codex op te nemen. Om die reden zou het amendement van de heer Keulen e.a. volgens de heer Vandaele bij een wijziging van het Bosdecreet aan bod moeten komen.

De heer *Dirk Van Mechelen* repliceert dat niets de commissie belet om deze wijziging nu door te voeren. De eigenlijke vraag is of de indieners van het voorstel van decreet van mening zijn dat instellingen zoals tehuizen voor bejaarden of gehandicapten compensatie voor ontbossing moeten betalen.

De heer *Wilfried Vandaele* herhaalt dat de optie van de indieners van het voorstel van decreet is om de ontbossing en compensatie in het Bosdecreet te regelen.

De heer *Dirk Peeters* deelt de mening van de indieners van het amendement nr. 57 dat vrijstellingen om sociale redenen moeten kunnen, maar sluit zich aan bij de opmerking van de heer Vandaele dat dit beter in het Bosdecreet wordt geregeld. Het amendement zoals het nu is geformuleerd, is volgens de heer Peeters ook onvoldoende uitgewerkt. Een vrijstelling kan niet worden verleend zonder de garantie dat de ontbossing op een andere manier wordt gecompenseerd. Dat zou een vrijgeleide zijn om nieuwe vrijstellingen te verlenen.

De heer *Dirk Van Mechelen* repliceert dat het amendement uitdrukkelijk stelt dat de Vlaamse Regering de voorwaarden bepaalt waaronder deze uitzonderingen worden verleend. Een uitvoeringsbesluit is een flexibeler instrument dan een decretale bepaling. De verwijzing van deze discussie naar de wijziging van het Bosdecreet steunt op louter formalisme. De commissie kan de aanpassing in dit voorstel van decreet doorvoeren indien zij dat wenst.

Amendement nr. 57 wordt verworpen met 8 stemmen tegen 6 bij 1 onthouding.

Amendementen nrs. 39 en 40 worden aangenomen met 8 stemmen bij 7 onthoudingen.

Artikel 8
(vernummerd artikel 11)

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 8/1 (nieuw)
(vernummerd artikel 12)

Amendement nr. 41 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe een artikel 8/1 in te voegen, dat artikel 4.3.1, §4, van de codex wijzigt. Aan het eerste lid wordt een verwijzing naar artikel 90bis van het Bosdecreet toegevoegd. Het tweede, het derde en het vierde lid worden opgeheven.

Amendement nr. 41 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 7 onthoudingen.

Artikel 9
(vernummerd artikel 13)

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 10
(vernummerd artikel 14)

Amendement nr. 6 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe artikel 10, dat handelt over de afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften, te schrappen. Voor de verantwoording wordt verwezen naar amendement nr. 5 van dezelfde indieners over de vrijgestelde handelingen.

Amendement nr. 6 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 6.

Amendement nr. 42 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe in de voorgestelde tekst van artikel 4.4.1. van de codex, de paragrafen 2 en 3 te wijzigen.

De heer *Wilfried Vandaele* licht toe dat het amendement maatwerk door de lokale besturen mogelijk moet maken. Het amendement verduidelijkt dat delen van plannen of verkavelingen in de lijst bedoeld in 4.4.1, §3, tweede lid, kunnen worden opgenomen.

Amendement nr. 42 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 4 onthoudingen.

Artikel 10 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 4 onthoudingen.

Artikel 11
(vernummerd artikel 15)

Artikel 11 wijzigt artikel 4.4.9, VCRO, dat handelt over afwijkingen van stedenbouwkundige voorschriften in gevolge concordantie van bestemmingsvoorschriften. Amendement nr. 7 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe dit artikel te schrappen.

De heer *Dirk Van Mechelen* stelt dat in de VCRO de mogelijkheid werd gecreëerd om in alle plannen van aanleg (gewestplannen, algemene plannen van aanleg, bijzondere plannen van aanleg) gebruik te maken van de typevoorschriften die gelden voor de daarmee overeenstemmende categorieën van gebiedsaanduiding. Zo wordt bijvoorbeeld een oplossing geboden voor de inplanting van windturbines in een agrarisch gebied, aangewezen op een plan van aanleg. Normaliter is dergelijke inplanting niet mogelijk, doch er kan toepas-

sing worden gemaakt van de typevoorschriften voor de landbouwgebieden, neergelegd in het Typevoorschriftenbesluit van 11 april 2008. Deze typevoorschriften laten de inplanting van infrastructuren voor groene energie in landbouwgebied onder bepaalde voorwaarden wel toe. Het voorstel van decreet beperkt deze concordantiemogelijkheid nu tot (enkel) de gewestplannen. In BPA's zou deze waardevolle mogelijkheid niet meer gelden, waardoor de lokale besturen volgens de heer Van Mechelen een interessant instrument voor de inplanting van infrastructuren voor de opwekking van groene energie zouden verliezen. Om die reden moet de in artikel 11 voorgenomen beperking worden geschrapt.

De heer *Wilfried Vandaele* laat opmerken dat het niet enkel over infrastructuren voor groene energie gaat. Op het terrein en in de praktijk blijkt vandaag dat BPA's niet geschikt zijn om typevoorschriften van gewestelijke RUP's op toe te passen of om te concorderen met bestemmingscategorieën.

Amendement nr. 43 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe artikel 11 te vervangen.

De heer *Wilfried Vandaele* licht toe dat in de nieuwe tekst wordt tegemoetgekomen aan de legistieke bemerkingen van de Raad van State bij dit artikel. De woorden "plan van aanleg" moeten op een consequente manier worden vervangen door het woord "gewestplan". Het nieuwe punt 3° bepaalt dat de Vlaamse Regering de concordanties kan verfijnen en bepalen voor welke bestemmingsvoorschriften van de gewestplannen geen vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bestaat. De heer Vandaele geeft het voorbeeld van een lokaal bedrijventerrein, bedoeld voor kleinere bedrijven, dat men volgens de huidige tekst van de VCRO kan laten concorderen met een regionaal bedrijventerrein, terwijl dat laatste toch meer ruimte inneemt en verkeer genereert.

Amendement nr. 7 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 6.

Amendement nr. 43 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4 bij 3 onthoudingen.

Artikelen 12 en 13
(vernummerde artikelen 16 en 17)

Deze artikelen worden zonder opmerking aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 13/1 (nieuw)
(vernummerd artikel 18)

Amendement nr. 44 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe een nieuw artikel 13/1 in te voegen, dat wijzigingen aanbrengt in artikel 4.5.1, §2, van de codex.

De heer *Wilfried Vandaele* stelt dat naar aanleiding van de hoorzitting door de VVSG werd opgemerkt dat in artikel 4.5.1 enkel de koppeling stedenbouwkundige vergunning-milieuvergunning en (milieu)melding is opgenomen. In de koppeling is geen rekening gehouden met het feit dat artikel 4.2.2 van de VCRO nu ook in het instrument van de stedenbouwkundige melding voorziet. Er worden daarom twee zinnen toegevoegd waardoor de meldingsplichtige handelingen hetzij tijdelijk, hetzij definitief niet uitvoerbaar zijn wanneer de milieuvergunning respectievelijk geschorst of definitief wordt geweigerd of de (milieu)melding niet is gebeurd.

Amendement nr. 44 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 7 onthoudingen.

Artikel 14
(vernummerd artikel 19)

De heer *Wilfried Vandaele* antwoordt op de vraag in het advies van de Raad van State om te verduidelijken wat verstaan wordt onder 'tijdige bebouwing'. Dit moet volgens de indieners van het voorstel van decreet worden begrepen in de spraakgebruikelijke betekenis van het begrip. Op het ogenblik dat er wordt geoordeeld over het verval van een verkavelingsvergunning, moet worden gekeken of de kavel bebouwd is of niet. Deze bebouwing moet vergund zijn, of – indien in de toekomst bepaalde bebouwingen mogelijk zouden zijn via melding – gemeld zijn.

Het artikel wordt zonder verdere opmerkingen aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 15
(vernummerd artikel 20)

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 4 onthoudingen.

Artikel 16
(vernummerd artikel 21)

Artikel 16 heeft betrekking op de delegatie van de bevoegdheid tot het opstellen van een proces-verbaal van het openbaar onderzoek. Amendement nr. 8 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe dit artikel te schrappen. De heer *Dirk Van Mechelen* stelt dat artikel 16 overbodig is omdat artikel 4.7.15, §3, eerste lid, VCRO, het reeds heeft over het college "of zijn gemachtigde", wat betekent "de door het college gemachtigde ambtenaar".

Amendement nr. 45 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe artikel 16 te vervangen. In artikel 4.7.15, §3, eerste lid, van de codex worden de woorden "Het college van burgemeester en schepenen" vervangen door de woorden "De gemeentesecretaris".

Mevrouw *Michèle Hostekint* licht toe dat het amendement tegemoet komt aan een vraag van de VVSG naar een meer werkbare en soepele regeling voor de gemeenten, waarbij de dubbele handtekening wordt vermeden.

In antwoord op het amendement van de heer Van Mechelen, stelt mevrouw Hostekint dat de indieners van het voorstel van decreet een duidelijk en helder onderscheid willen maken tussen de taken die een beleidsafweging vergen en de taken die administratief van aard zijn en door de administratie kunnen worden uitgevoerd. Mevrouw Hostekint laat nog opmerken dat het voorstel van decreet in nauw overleg met de lokale besturen tot stand is gekomen.

Amendement nr. 8 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 6.

Amendement nr. 45 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Artikel 17
(vernummerd artikel 22)

Artikel 17 betreft de delegatie van adviesaanvragen over vergunningsaanvragen. Amendement nr. 9 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny

De Vroe strekt ertoe dit artikel te schrappen. Volgens de indieners is ook dit artikel overbodig omdat artikel 4.7.16, §4, tweede en derde lid, VCRO, duidelijk stelt dat het aanvragen van adviezen aan een "gemachtigde" kan worden opgedragen.

Amendement nr. 46 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe artikel 17 te vervangen. De voorgestelde tekst bepaalt dat adviezen worden aangevraagd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde. De indieners verwijzen naar de verantwoording bij amendement 45. Het aanvragen van adviezen bij vergunningverlening is volgens hen een administratieve stap, die geen beleidsbeslissing inhoudt.

Amendement nr. 9 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 6.

Amendement nr. 46 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Artikelen 17/1 en 17/2 (nieuw)

Amendement nr. 26 van de heren Pieter Huybrechts, Wim Wienen en Stefaan Sintobin en de dames Marleen Van den Eynde, Katleen Martens en Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt strekt ertoe een nieuw artikel 17/1 in te voegen. In artikel 4.7.18, §2, van de codex, dat handelt over aanvragen die geacht worden afgewezen te zijn, worden de woorden "afgewezen te zijn" vervangen door de woorden "te zijn vergund".

De heer *Pieter Huybrechts* verwijst naar de toelichting over het voorstel van decreet betreffende de stilzwijgende vergunningsbeslissing in eerste aanleg (cf. supra).

Amendement nr. 30 van de heren Ivan Sabbe en Lode Vereeck strekt ertoe een nieuw artikel 17/1 in te voegen. Het voorgestelde artikel wijzigt artikel 4.7.18, §2, van de codex. De woorden "afgewezen te zijn" worden vervangen door de woorden "te zijn vergund". Door het amendement wordt bovendien een tweede zin toegevoegd over het omzetten door het college van de stilzwijgende beslissing in een gemotiveerde onvoorwaardelijke vergunningsbeslissing.

Mevrouw *Patricia De Waele* licht toe dat indien in de huidige regelgeving geen beslissing wordt genomen binnen de vervaltermijn de aanvraag of het beroep geacht worden afgewezen te zijn. Hiermee beschermt de decreetgever de vergunningverlenende bestuursorganen en wordt de burger aan zijn lot overgelaten zonder rechtsbescherming. Als bijvoorbeeld de burgemeester een bepaalde stedenbouwkundige vergunning niet wil verlenen, laat hij de termijn gewoon verstrijken. Intussen wacht de aanvrager op duidelijkheid, om dan te horen dat de aanvraag stilzwijgend is geweigerd. Hij kan alleen nog hopen dat hij in beroep bij de bestendige deputatie wel wordt gehoord, maar ook die deputatie kan stilzitten, met een weigering tot gevolg. Een betere bescherming van de burger is van het hoogste belang. Het voorstel van decreet van de meerderheid bevat geen sancties als binnen de genoemde termijn geen beslissing wordt genomen door het college van burgemeester en schepenen of de bestendige deputatie. Het amendement van Lijst Dedecker zorgt er daarom voor dat het overschrijden van de vervaltermijn wel wordt gesanctioneerd door het automatisch verstrekken van een stilzwijgende vergunning. De stilzwijgende vergunning die dan ontstaat, geeft echter geen enkele rechtsgrond. Bij afwezigheid van een administratieve rechtshandeling is een stilzwijgende vergunning noodzakelijkerwijze een fictieve vergunning omdat ze rechtstreeks voortvloeit uit de decreetgeving.

Om de rechtszekerheid van alle betrokken personen en instanties te garanderen, stelt het amendement voor dat het college van burgemeester en schepen of de bestendige deputatie ertoe gehouden is om nog op de eerstvolgende werkdag (waarmee wordt bedoeld: elke dag uitgezonderd weekends en wettelijke verlofdagen) na het verstrijken van de vervaltermijn een zo gemotiveerd mogelijke beslissing moet nemen houdende de onvoorwaarde-

lijke afgifte van de aangevraagde vergunning. Op die manier worden de rechten van alle belanghebbende personen en instanties die tegen de vergunning in kwestie beroep kunnen aantekenen ten volle gerespecteerd. Daarbij is het evident dat deze onvoorwaardelijke vergunningsbeslissing als uitdrukkelijke vergunning geldt.

Amendement nr. 31 van dezelfde indieners, dat een nieuw artikel 17/2 invoegt, dat artikel 4.7.19, §1, eerste en tweede lid, van de codex wijzigt, heeft eveneens betrekking het invoeren van het systeem van de stilzwijgende vergunningsbeslissing. Dat geldt ook voor de amendementen nrs. 32 tot en met 36 van de heren Ivan Sabbe en Lode Vereeck.

Mevrouw *Michèle Hostekint* stelt namens de indieners van het voorstel van decreet dat een systeem van stilzwijgende vergunningen werkbaar noch verdedigbaar is. Ze pleit daarom voor het behoud van de regeling van de codex.

Amendement nr. 26 wordt verworpen met 11 stemmen tegen 4.

De amendementen nrs. 30 en 31 worden verworpen met 10 stemmen tegen 1 bij 4 onthoudingen.

Artikel 18
(vernummerd artikel 23)

Amendement nr. 47 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe in de voorgestelde tekst van artikel 4.7.19, §2, het tweede en het derde lid te vervangen.

Mevrouw *Michèle Hostekint* licht toe dat het amendement betrekking heeft op de regeling voor de aanplakking van de vergunning. Het komt tegemoet aan een vraag tot verduidelijking van de Raad van State en aan een vraag van de VVSG naar een meer werkbare en soepele regeling voor de gemeenten, waarbij de dubbele handtekening wordt vermeden. Amendement nr. 48 van dezelfde indieners brengt gelijkaardige wijzigingen aan in artikel 19.

Amendement nr. 47 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Artikel 18 wordt aangenomen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikelen 18/1 en 18/2 (nieuw)

Amendement nr. 10 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe een nieuw artikel 18/1 in te voegen, dat artikel 4.7.21, §1, van de codex wijzigt. Er wordt een zin toegevoegd die stelt dat de deputatie bij het behandelen van een beroep over dezelfde beoordelings- en afwijkingsmogelijkheden beschikt als het college van burgemeester en schepenen en het nodige kan doen om de in eerste aanleg begane formele onvolkomenheden recht te zetten.

De heer *Dirk Van Mechelen* licht toe dat de voorgestelde bepaling verduidelijkt dat de deputatie het nodige kan doen om formaliteiten die in eerste aanleg zouden zijn miskend, zoals het opvragen van bepaalde adviezen of het organiseren van een openbaar onderzoek, kan rechtzetten. De heer Van Mechelen verwijst per analogie naar de rechtspraak van de Raad van State inzake milieuvergunningen. Het is een pragmatisch voorstel dat de deputatie de mogelijkheid geeft om vormfouten recht te zetten vooraleer te oordelen over de vergunning.

Mevrouw *Michèle Hostekint* stelt dat dit amendement verder gaat dan de beoogde technische aanpassing van de codex. De mogelijkheid kan worden onderzocht in opvolging van de conclusies van de reeds vermelde commissies-Berx en Sauwens. Het kan niet de bedoeling zijn om de lokale autonomie en de bevoegdheid van steden en gemeenten uit te hollen. De 'bestuurlijke lus' kan wel worden onderzocht, maar niet in het kader van de voorliggende technische decreetswijziging.

De heer *Dirk Van Mechelen* ziet dit als een gemiste kans om de procedures te vereenvoudigen en de rechtszekerheid te vergroten.

De heer *Bart Martens* verwijst naar de werkzaamheden van de parlementaire Commissie Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten (commissie-Sauwens). Het instellen van een bestuurlijke lus is daarbij aan bod gekomen. De Vlaamse Regering onderzoekt nu de aanbevelingen die in een resolutie van het Vlaams Parlement zijn gegoten. De heer Martens stelt voor de resultaten daarvan af te wachten om de implementatie daarvan in zijn totaliteit te bekijken. De mogelijkheid geven aan de bestendige deputatie om niet-wezenlijke vormfouten te herstellen in beroep, is een van de alternatieven. Een andere mogelijkheid is het dossier terugsturen aan het college van burgemeester en schepenen en het de kans te geven om de fout te herstellen. Het college kan dan bijvoorbeeld het ontbrekende advies alsnog vragen, en daarna de vergunningsaanvraag beoordelen, zonder dat de aanvrager de procedure moet overdoen. Het lid pleit ervoor de verschillende alternatieven te onderzoeken en nu geen voorafname te doen op het werk dat de Vlaamse Regering hierover verricht.

Amendement nr. 10 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

De amendementen nrs. 32 en 33 van de heer Ivan Sabbe, die samenhangen met het eerder besproken amendement nr. 30 van dezelfde indiener over de problematiek van de stilzwijgende vergunning, worden verworpen met 10 stemmen tegen 1 bij 4 onthoudingen.

Artikel 19
(vernummerd artikel 24)

Amendement nr. 34 van de heer Ivan Sabbe, dat samenhangt met het eerder besproken amendement nr. 30 van dezelfde indiener, wordt verworpen met 10 stemmen tegen 1 bij 4 onthoudingen.

Amendement nr. 48 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts vervangt het tweede en derde lid van de voorgestelde tekst van artikel 4.7.23, §4. Het betreft de aanplakking van de vergunning en sluit aan bij amendement nr. 47 van dezelfde indieners.

Amendement nr. 48 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Artikel 19 wordt aangenomen met 12 stemmen tegen 1 bij 2 onthoudingen.

Artikel 20
(vernummerd artikel 25)

Amendement nr. 11 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe artikel 20 te schrappen. De heer *Dirk Van Mechelen* verwijst naar de toelichting bij amendement nr. 8 op artikel 16. Ook hier is de delegatiebepaling volgens de indieners van het amendement overbodig.

Amendement nr. 11 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

Amendement nr. 35 van de heer Ivan Sabbe, dat samenhangt met het eerder besproken amendement nr. 30 van dezelfde indiener over de stilzwijgende vergunning, wordt verworpen met 10 stemmen tegen 1 bij 4 onthoudingen.

Amendement nr. 49 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe artikel 20 te vervangen. Mevrouw *Michèle Hostekint* verwijst naar de toelichting bij de amendementen nrs. 45, 47 en 48 van dezelfde indieners. Ook amendement nr. 49 komt tegemoet aan een vraag tot verduidelijking van de Raad van State en aan een vraag van de VVSG naar een meer werkbare en soepele regeling voor de gemeenten.

In het voorgestelde punt 6° van artikel 4.7.26, §4, eerste lid, van de codex worden bij wijze van technische correctie de woorden "de uitdrukkelijke vergunning tot verlening van de vergunning" vervangen door de woorden "de uitdrukkelijke beslissing tot verlening van de vergunning".

Amendement nr. 49 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Artikelen 21 tot 27
(vernummerde artikelen 26 tot 32)

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikelen 28 tot 30
(vernummerd artikelen 33 tot 35)

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 4 onthoudingen.

Artikel 31
(vernummerd artikel 36)

Amendement nr. 50 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe in de voorgestelde tekst van artikel 4.8.26, §2, van de codex de laatste zin te vervangen door een bepaling dat de kosten bestaan uit het rolrecht, vermeld in artikel 4.8.18, en uit het getuigengeld.

Mevrouw *Michèle Hostekint* licht toe dat in het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State bezwaar wordt gemaakt tegen het voorstel om ook "alle andere kosten die overeenkomstig het reglement van orde ten laste van de partijen kunnen worden gelegd" op rekening te brengen van de partij die ten gronde in het ongelijk wordt gesteld. Volgens de Raad van State zijn die rechten te beschouwen als retributies en dienen krachtens artikel 173 van de Grondwet niet alleen de heffingsplichtigen bij decreet te worden aangewezen, maar moeten ook de gevallen waarin de retributie kan worden gevorderd bij decreet worden omschreven. Om tegemoet te komen aan deze opmerking van de Raad van State wordt de mogelijkheid om "andere kosten" in het reglement van orde te omschrijven door het amendement geschrapt.

Amendement nr. 50 wordt aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 31 wordt aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 32
(vernummerd artikel 37)

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 4 onthoudingen.

Artikelen 33 en 34
(vernummerde artikelen 38 en 39)

Deze artikel worden zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 35
(vernummerd artikel 40)

Amendement nr. 12 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe artikel 35 te schrappen.

De heer *Dirk Van Mechelen* licht toe dat het artikel de bedoeling heeft misleidende informatie in vastgoedadvertenties te beteugelen. Deze maatregel komt in conflict met de nieuwe wet van 6 april 2010 betreffende marktpraktijken en consumentenbescherming.

Amendement nr. 51 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe artikel 35 te vervangen. In artikel 5.2.6 van dezelfde codex worden tussen het eerste en het tweede lid twee leden ingevoegd.

Mevrouw *Michèle Hostekint* licht toe dat eerste nieuwe lid het mogelijk maakt om publiciteit te voeren voor de overdracht van een onroerend goed, vooraleer men de vereiste inlichtingen verkregen heeft maar nadat men een stedenbouwkundig uittreksel heeft aangevraagd. Deze mogelijkheid geldt indien men er niet in geslaagd is om zelf de noodzakelijke informatie te verzamelen. In dat geval is men genoodzaakt een stedenbouwkundig uittreksel aan te vragen voor die ontbrekende informatie. Daarnaast wordt in het tweede lid de mogelijkheid ingeschreven om op te treden tegen misleidende informatie.

Amendement nr. 12 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 6.

Amendement nr. 51 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 4 onthoudingen.

Artikel 35/1 (nieuw)

Amendement nr. 21 van mevrouw Patricia De Waele strekt ertoe een artikel 35/1 in te voegen dat artikel 5.4.3, §2, van de codex wijzigt.

Mevrouw *Patricia De Waele* licht toe dat krachtens de bepalingen, vervat in artikel 5.4.3, de permanente bewoners van weekendverblijven, van rechtswege, op persoonlijke titel, een tijdelijk woonrecht genieten. Indien er voor een weekendverblijf geen planologische oplossing wordt geboden, wordt het tijdelijke woonrecht voortgezet in de vorm van het aanvullende woonrecht. Dat aanvullende woonrecht geldt tot 31 december 2029 en kan eventueel door een ruimtelijk uitvoeringsplan tot 31 december 2039 worden verlengd. Artikel 5.4.3. §2, eerste lid, bepaalt dat "permanente bewoners van weekendverblijven ertoe gehouden zijn in te gaan op het eerste aanbod tot herhuisvesting van overheidswege op straffe van verval van hun woonrecht.". In de memorie van toelichting staat wel dat het woonrecht of de permanente bewoning geen aanleiding kan geven tot enige vervolging.

Het toekennen van het uitdovend woonrecht is volgens mevrouw De Waele al strikt geregeld door het toekennen van een aantal voorwaarden, zoals dat het verblijf vergund moet zijn en dat het moet voldoen aan een zekere woonkwaliteit volgens de Vlaamse Wooncode. De bewoners moeten ook minstens één jaar ingeschreven zijn en mogen niet over andere eigendommen beschikken. De bepaling dat moet worden ingegaan op het eerste aanbod tot herhuisvesting door de overheid is vaag geformuleerd, er worden geen vereisten aan verbonden zoals bijvoorbeeld een maximale huurprijs. De VCRO omschrijft dus enerzijds een garantie op het woonrecht voor bewoners van weekendverblijven, maar in hetzelfde artikel 5.4.3. §2, wordt die logica verlaten. De vigerende regeling specificeert immers geen voorwaarden waaraan het herhuisvestingsaanbod moet voldoen. Volgens mevrouw De Waele stelt dit de betrokkenen bloot aan mogelijke willekeur omdat het een te ruime mogelijkheid openlaat om bewoners die het tijdelijke woonrecht genieten, te herhuisvesten onder de dreiging van het verlies van hun tijdelijke woonrecht.

Het woonrecht gaat immers de facto verloren wanneer bijvoorbeeld de betrokkene zich – handelend als goede huisvader/-moeder – inschrijft voor een sociale woning en wanneer hij of zij de woning die wordt aangeboden, moet weigeren omdat die bijvoorbeeld niet aangepast is aan de behoeften van het gezin. De burger beschikt hier volgens mevrouw De Waele dus niet over dezelfde rechten als bijvoorbeeld elk ander persoon die op een wachtlijst staat van sociale huisvestingsmaatschappijen; hij/zij heeft immers geen reële inspraak in het al dan niet aanvaarden van de woning die wordt aangeboden. Dat is volgens mevrouw De Waele een flagrante discriminatie. De betrokkene riskeert een woning aangeboden te krijgen die absoluut niet tegemoetkomt aan de behoeften of die het harmonisch functioneren van het gezin dreigt te ontwrichten. Een weigering zou automatisch het verlies van het tijdelijke woonrecht impliceren.

Mevrouw De Waele verwijst bovendien naar de wachtlijsten voor sociale woningen, die op dit ogenblik tot 70.000 wachtenden tellen. Wanneer de vraag vele malen groter is dan het aanbod, is het volgens haar dan ook maatschappelijk volkomen onverantwoord om mensen die wonen in een verblijf dat perfect voldoet aan hun woonwensen, voorrang te geven op de duizenden die op de wachtlijst voor sociale woningen staan. Daarom wordt door de indiener van het amendement voorgesteld om de bewuste passus – die volgens haar niet strookt met de logica van het decreet en paradoxaal, discriminerend, praktisch niet toepasbaar en maatschappelijk niet opportuun is – te schrappen.

Amendement nr. 27 van de heren Pieter Huybrechts en Stefaan Sintobin en de dames Marleen Van den Eynde en Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt strekt er eveneens toe een nieuw artikel 35/1 in te voegen dat artikel 5.4.3, §2, van de codex wijzigt.

De heer *Pieter Huybrechts* wijst op het eerder ingediende en toegelichte voorstel van decreet van Vlaams Belang. Dat wordt nu door het voorstel van decreet en het amendement van mevrouw De Waele onderschreven en grotendeels overgenomen, met dien verstande dat in het voorstel van Vlaams Belang de herhuisvesting slechts onder strikte voorwaarden kan gebeuren. Lijst Dedecker stelt daarentegen voor de passus volledig te schrappen.

Amendement nr. 21 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 5 onthoudingen.

Amendement nr. 27 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Artikel 36
(vernummerd artikel 41)

Amendement nr. 52 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe in artikel 36, in punt 1°, de woorden “en woonreservegebieden” te vervangen door de woorden “, reservegebieden voor woonwijken en woonaansnijdingsgebieden”.

Mevrouw *Michèle Hostekint* stelt dat het toepassingsgebied van de regeling voor Wonen in eigen streek, opgenomen in boek 5 van het decreet Grond- en Pandenbeleid, naast de woonuitbreidingsgebieden, wordt uitgebreid naar "reservegebieden voor woonwijken" en "woonaansnijdingsgebieden". Het is aangewezen om een parallelle regeling uit te werken voor de mogelijkheid voor sociale woonorganisaties om woonuitbreidingsgebieden aan te snijden, geregeld in artikel 5.6.6, §1, van de codex.

Amendement nr. 52 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 1 bij 6 onthoudingen.

Amendement nr. 13 van heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe een tweede lid toe te voegen aan artikel 36, dat artikel 5.6.6, §2, eerste lid, van de codex wijzigt. Er wordt een zinsnede toegevoegd over de vergunbaarheid van verkavelings- en bouwprojecten die gelegen zijn aan een voldoende uitgeruste weg.

De heer *Dirk Van Mechelen* herinnert eraan dat de VCRO in twee bijzondere mogelijkheden voorziet om woonuitbreidingsgebieden aan te snijden: één in hoofde van sociale woonorganisaties (artikel 5.6.6, §1) en één in hoofde van elke aanvrager (artikel 5.6.6, §2). Daarnaast blijven de bestaande ontwikkelingsmogelijkheden in de zin van artikel 5.1.1 van het koninklijk besluit van 28 december 1972, het zogenaamde Inrichtingsbesluit, van toepassing. Die bepaling stelt dat woonuitbreidingsgebieden uitsluitend bestemd zijn voor groepswoningbouw zolang de bevoegde overheid niet over de ordening van het gebied heeft beslist.

Het Inrichtingsbesluit wordt wat betreft de woonuitbreidingsgebieden toegelicht door de omzendbrief RO/2002/03 van 25 oktober 2002. Bij arrest van 12 mei 2009 heeft de Raad van State gedeelten van deze omzendbrief vernietigd. Volgende passus van de omzendbrief RO/2002/03 blijft echter onverkort gelden: "De woonuitbreidingsgebieden, die ofwel voorkomen op de atlas van de vrij te ontwikkelen woonuitbreidingsgebieden, en die ofwel de restpercelen en de percelen langsheen uitgeruste wegen vormen, kunnen zonder verdere procedure onmiddellijk worden ontwikkeld.". De Raad van State heeft ook in een ander arrest, dat dateert van 27 maart 2007, de lezing gefiatteerd volgens dewelke op een resterend perceel in woonuitbreidingsgebied een vergunning voor private woningbouw kan worden verleend op voorwaarde dat dit een consequente voortzetting is van een reeds ingezet verkavelingsproces.

De VVSG-publicatie 'Lokale besturen en wonen' stelde volgens de heer Van Mechelen het volgende: "Het gaat om een perceel dat gelegen is in woonuitbreidingsgebied, maar grenst aan een voldoende uitgeruste weg. Bebouwing is dus mogelijk zonder dat de aanleg van wegen of van nutsvoorzieningen nodig is. Deze percelen zijn zonder woonbehoeftestudie, zonder de opmaak of ruimtelijk uitvoeringsplan toch te bebouwen of te verkavelen, mits voorafgaandelijk een stedenbouwkundige vergunning en/of verkavelingsvergunning werd afgegeven.".

Het amendement verankert deze lezing in de decreettekst, gelet op een aantal in de praktijk gerezen vragen. Dit sluit volgens de heer Van Mechelen aan bij het beleid van de Vlaamse overheid, dat blijkens de toelichting bij het ontwerp van decreet betreffende het grond- en pandenbeleid inzet op een vlottere aansnijdbaarheid van woonuitbreidingsgebieden.

Mevrouw *Michèle Hostekint* stelt dat dit voorstel van Open Vld voor de meerderheidsfracties te vergaand is, omdat het elke ruimtelijke afweging over de ruimere ontwikkeling van het gebied in de weg dreigt te staan. Het voorstel kan een hypotheek leggen op de ruimere ontwikkeling van de betrokken woonuitbreidingsgebieden. Bovendien hebben de indieners van het voorstel van decreet de mogelijkheden voor het aansnijden en ontwikkelen van woonuitbreidingsgebieden en hun equivalenten reeds versoepeld, waarmee grotendeels zo niet volledig wordt tegemoet gekomen aan de opmerkingen van Open Vld.

De heer *Dirk Van Mechelen* repliceert dat de bedoeling van het amendement van Open Vld is om de bepaling van de nog steeds geldende omzendbrief, een bepaling die door de Raad van State werd gefiatteerd en door de VVSG als leidraad voor de lokale besturen wordt meegegeven, decretaal te verankeren. Het gaat over het vlot aansnijdbaar maken van de restpercelen in woonuitbreidingsgebieden. Dat past volgens de heer Van Mechelen in een goede ruimtelijke ordening.

Amendement nr. 13 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

Artikel 36 wordt aangenomen met 11 stemmen tegen 1 bij 3 onthoudingen.

Artikel 37
(vernummerd artikel 42)

Amendement nr. 14 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe artikel 37 te vervangen.

De heer *Dirk Van Mechelen* licht toe dat de eerste paragraaf van artikel 5.6.7, VCRO, bevestigt dat alle afwijkingsmogelijkheden voorzien in de codex ook doorwerken naar andere beleidsdomeinen. De tweede paragraaf, die door het voorstel van decreet wordt bijgesteld, specificeert dit beginsel wat de milieuvergunningen betreft. Deze paragraaf is volgens heer Van Mechelen volstrekt overbodig. Eerder dan deze paragraaf bij te stellen, is het transparanter om de bestaande paragraaf 2 van artikel 5.6.7 volledig weg te laten. Bij het afleveren van milieuvergunningen geldt dan de algemene regel van paragraaf 1, naar luid waarvan alle afwijkingsmogelijkheden voorzien in de VCRO kunnen worden benut.

Het amendement vervangt de bestaande paragraaf 2 door een bepaling die verduidelijkt dat indien de basisuitrusting van het bedrijf vergund geacht is, een milieuvergunning kan worden afgegeven voor elke constructie op de bedrijfssite. Die bepaling zou voor vele bedrijven een oplossing kunnen bieden.

De heer *Ivan Sabbe* steunt dit amendement. Het lid stelt dat het bedrijfsleven met kafkaiaanse toestanden wordt geconfronteerd bij dergelijke vergunningsdossiers. Eenmaal de site is ingericht en alle basisvergunningen er zijn, zou het afleveren van een milieuvergunning voor een constructie op het terrein geen probleem mogen zijn. Het is een maatregel die zou bijdragen tot een ondernemingsvriendelijk klimaat in Vlaanderen.

Mevrouw *Michèle Hostekint* laat vooreerst opmerken dat dit amendement verder gaat dan een technische aanpassing van het decreet. Los daarvan, zou de door Open Vld voorgestelde regeling op het niveau van de individuele constructies kunnen leiden tot een schizofrene situatie tussen de stedenbouwkundige vergunningstoestand en de milieuvergunningstoestand. Dat kan volgens de indieners van het voorstel van decreet niet de bedoeling van de decreetgever zijn.

De heer *Dirk Van Mechelen* betreurt dat de minister van Ruimtelijke Ordening niet in de commissie aanwezig is om een standpunt in te nemen over deze en andere voorgestelde bepalingen, die belangrijk zijn voor het Vlaamse bedrijfsleven. De heer *Pieter Huybrechts* sluit zich hierbij aan.

De heer *Wilfried Vandaele* benadrukt dat de indieners van het voorstel van decreet een technische bijsturing van de VCRO voorstellen. De maatregel die de heer Van Mechelen voorstelt, gaat verder dan dat. Het voorstel van decreet en de amendementen worden opgevolgd door het kabinet van de minister.

Amendement nr. 14 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

Artikel 37 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 1 bij 6 onthoudingen.

Artikel 38
(vernummerd artikel 43)

De heer *Lode Ceyssens* reageert op een opmerking over dit artikel in het advies van de Raad van State. Artikel 10 van het voorstel van decreet bepaalt dat onderhoudswerken en van vergunning vrijgestelde handelingen die aan bepaalde voorwaarden voldoen, niet als strijdig met de voorschriften van het gewestplan, gewestelijke of provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen worden beschouwd. Door artikel 38 van het voorstel van decreet wordt de vermelding van deze werken en handelingen als uitzondering op de strafbaarstelling opgeheven. De Raad van State stelt in haar advies dat hierdoor deze werken en handelingen in bepaalde mate opnieuw strafbaar worden. De Raad vraagt of dit de bedoeling van de decreetgever is.

De heer Ceyssens stelt dat artikel 10 tot gevolg heeft dat deze werken en handelingen niet langer aangevochten kunnen worden op grond van het gewestplan, gewestelijke of provinciale RUP's, noch voor de strafrechter, noch voor de burgerlijke rechtbank. Deze werken en handelingen genieten dus een volledige bescherming op gewestelijk en provinciaal niveau.

Soms willen gemeenten in BPA's, gemeentelijke RUP's of verkavelingsvergunningen bewust strenger zijn dan de algemene Vlaamse reglementering. Uit respect voor de subsidiariteit moet dat volgens de indieners van het voorstel van decreet mogelijk blijven. Op gemeentelijk niveau is het aan de gemeenteraad om te oordelen of zij deze handelingen beschouwt als strijdig met de voorschriften. Stelt de gemeenteraad, overeenkomstig het toekomstige artikel 4.4.1, §3, tweede lid, wel een lijst op, dan kunnen de hierin opgenomen handelingen niet langer worden aangevochten voor de strafrechter, noch voor de burgerlijke rechtbank. De bescherming is dan volledig, op alle niveaus. Worden BPA's, gemeentelijke RUP's en verkavelingsvergunningen niet op deze lijst opgenomen, dan blijven de voorschriften primeren – voor zover ze strenger zouden zijn dan de vrijstellingen op niveau van het Vlaamse Gewest.

Het is volgens de heer Ceyssens dus inderdaad zo dat de betrokken werken en handelingen terug strafbaar worden, indien de gemeenteraad overeenkomstig het toekomstig artikel 4.4.1, §3, tweede lid, geen lijst zou opstellen. Het is dan ook aan de gemeenten om te bepalen of ze strenger wil zijn voor wat betreft deze onderhoudswerken en van vergunning vrijgestelde handelingen, en bijgevolg deze strafbaar stelt of niet.

Amendement nr. 28 van de heer Pieter Huybrechts strekt ertoe artikel 38 te vervangen. De voorgestelde nieuwe bepaling schrapt de woorden "of in stand houdt" op diverse plaatsen in artikel 6.1.1. van de codex en schrapt het derde lid van dit artikel.

De heer *Pieter Huybrechts* herinnert aan de inspanningen van Vlaams Belang in de vorige legislatuur om de ruimtelijk kwetsbare gebieden onder te verdelen in zachte en harde ruimtelijke kwetsbare gebieden. Dit kon echter niet op de goedkeuring van de toenmalige minister en meerderheid rekenen. Het huidige amendement strekt ertoe om de instandhouding van inbreuken binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied te depenaliseren.

Men kan zich volgens de heer Huybrechts inzake de onverjaarbaarheid van inbreuken binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied de vraag stellen of het op zich geen nieuwe verstoring van de rechtsorde is wanneer de strafvordering en de strafuitvoering lange tijd nadat de inbreuk heeft plaatsgevonden, en dus de oorspronkelijke verstoring van de rechtsorde reeds lang is uitgewist, nog kan worden ingesteld. Daarnaast kwetst de onverjaarbaarheid het rechtvaardigheidsgevoel, daar onschuldige kopers of erfgenamen moeten blijven leven met de dreiging van een sanctie omdat er ooit een bouwinbreuk werd begaan die plaatshad in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

De heer *Lode Ceyssens* antwoordt dat de VCRO in een genuanceerd handhavingsbeleid voorziet waarbij de ruimtelijk kwetsbare gebieden altijd al een afzonderlijke, zwaarwegende categorie hebben gevormd. Het amendement is volgens de heer Ceyssens niet verenigbaar met de globale principes van duurzame ruimtelijke ordening.

Amendement nr. 28 wordt verworpen met 10 stemmen tegen 3 bij 2 onthoudingen.

Amendement nr. 15 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe een punt 1°/1 in te voegen in artikel 38. Aan artikel 6.1.1, eerste lid, 2°, van de codex wordt de volgende zinsnede toegevoegd: "of tenzij het gaat om onderhoudswerken in de zin van artikel 6.1.58, §2".

De heer *Dirk Van Mechelen* licht toe dat de codex expliciet het statuut verduidelijkt van goederen die aangetast zijn door een misdrijf, doch waarbij ofwel de door de rechter bevolen bouw- of aanpassingswerken zijn uitgevoerd of de door de rechter bevolen meerwaardevergoeding is betaald, ofwel de in een minnelijke schikking vastgestelde plichten zijn uitgevoerd (artikel 6.1.58, VCRO). Er wordt meer bepaald aangesloten bij de traditionele rechtspraak conform dewelke (wederrechtelijk opgerichte of in stand gehouden) constructies na de uitvoering van de als herstelmaatregel bevolen bouw- of aanpassingswerken, of na de betaling van de meerwaarde, door de overheid moeten worden gedoogd. Die gedoogregeling wordt door de VCRO expliciet uitgebreid naar gevallen waarin de overtreder zich volledig heeft gedragen naar de verplichtingen die in een minnelijke schikking zijn vastgelegd.

De constructies die met toepassing van het voorgaande gedoogd worden, zijn geen 'vergunde' constructies, ook al is het in principe mogelijk om een regularisatievergunning aan te vragen volgens de daartoe normaal geldende regels. Minder duidelijk is volgens de heer Van Mechelen het lot van constructies die getroffen zijn door een stedenbouwkundige inbreuk, die wegens de verjaring ervan geen voorwerp meer kan uitmaken van een herstelvordering van overheidswege. Dergelijke constructies worden ook noodzakelijkerwijs 'gedoogd' maar vallen niet onder de besproken VCRO-regeling, aangezien geen sprake is van krachtens een herstelvonnis of een minnelijke schikking uitgevoerde werken of betaalde meerwaardesommen.

Om deze leemte op te vullen, wordt door amendement 15 (en amendement nr. 16 dat een nieuw artikel 45/1 wil invoegen) verduidelijkt dat onderhoudswerken aan verjaarde constructies geen stedenbouwkundig misdrijf uitmaken. De heer Van Mechelen benadrukt dat het om onderhoudswerken gaat en meent dat het amendement volledig strookt met de filosofie van de codex.

De heer *Lode Ceyssens* stelt dat de vraag ten gronde, met name of er bijkomende rechten moeten worden gegeven aan niet-vergunde constructies, een ruimer debat waard is. Het voorliggende voorstel van decreet beperkt zich tot een technische bijsturing van de VCRO.

De heer *Dirk Van Mechelen* vreest dat uitstel tot afstel zal leiden. De codex bepaalt dat onderhoudswerken mogen worden uitgevoerd aan goederen die aangetast zijn door een misdrijf maar waarbij ofwel de door de rechter bevolen bouw- of aanpassingswerken zijn uitgevoerd of de door de rechter bevolen meerwaardevergoeding is betaald, ofwel de in een minnelijke schikking vastgestelde plichten zijn uitgevoerd. Het is onduidelijk of dat ook kan voor constructies die wegens de verjaring van de inbreuk geen voorwerp meer kunnen uitmaken van een herstelvordering van overheidswege. Het amendement verduidelijkt enkel dat onderhoudswerken ook mogelijk zijn aan deze constructies. Dit is een technische verduidelijking, zoals andere bepalingen in het voorstel van decreet.

De heer *Bart Martens* wijst op de mogelijkheid om een regularisatieaanvraag in te dienen voor constructies die wegens de verjaring van de inbreuk geen voorwerp meer kunnen uit-

maken van een herstelvordering van overheidswege. Indien die constructies planologisch inpasbaar zijn en stroken met een goede ruimtelijke ordening, staat niets in de weg om een regularisatievergunning aan te vragen. Indien die wordt verleend, zijn ook andere dan onderhoudswerken mogelijk.

De heer *Dirk Van Mechelen* benadrukt dat het enkel de bedoeling is van het amendement om onderhoudswerken aan dergelijke constructies toe te staan. Er wordt dus een duidelijk onderscheid gemaakt met andere werken aan deze gebouwen.

Amendement nr. 15 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

Artikel 38 wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4 bij 3 onthoudingen.

Artikelen 39 tot 41
(vernummerde artikelen 44 tot 46)

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen

Artikel 42
(vernummerd artikel 47)

Dit artikel wordt zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 4 onthoudingen

Artikelen 43 en 44
(vernummerde artikelen 48 en 49)

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen

Artikel 45
(vernummerd artikel 50)

Amendement nr. 29 van de heer Pieter Huybrechts strekt ertoe een lid toe te voegen aan artikel 45. Artikel 6.1.41, §5, VCRO, wordt daarin vervangen door een bepaling die stelt dat het vorderingsrecht van de stedenbouwkundige inspecteurs en het college van burgemeester en schepenen verjaart, in afwijking van artikel 2262bis, §1, tweede lid, van het Burgerlijk Wetboek, door verloop van vijf jaar, te rekenen vanaf de dag waarop het misdrijf, vermeld in artikel 6.1.1. werd gepleegd.

Het doel van het amendement is volgens de heer *Pieter Huybrechts* het vastleggen van de verjaringstermijn voor de herstelvordering binnen alle gebiedsaanduidingen op vijf jaar. Er is volgens de indiener van het amendement immers geen dwingende reden voorhanden om de verjaringstermijn voor herstelvorderingen binnen openruimtegebied en binnen ruimtelijk kwetsbaar gebied langer te maken dan de gemeenrechtelijke verjaringstermijn voor burgerlijke vorderingen volgend uit een misdrijf. Het laten samenlopen van de verjaringstermijn van de herstelvordering met deze van de strafrechtelijke vordering schept bovendien voor de rechtsonderhorige een duidelijker kader. Deze zal immers in de praktijk niet het juridische onderscheid maken tussen strafsanctie en herstelmaatregel.

De heer *Lode Ceyssens* verwijst naar zijn reactie op amendement nr. 28 van dezelfde indiener.

Amendement nr. 29 wordt verworpen met 10 stemmen tegen 3 bij 2 onthoudingen.

Artikel 45 wordt aangenomen met 11 stemmen bij 4 onthoudingen.

Artikel 45/1 (nieuw)

Amendement nr. 16 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe een nieuw artikel 45/1 in te voegen, dat een paragraaf toevoegt aan artikel 6.1.58 van de codex. De tekst stelt dat onderhoudswerken kunnen worden verricht aan niet-geregulariseerde en wederrechtelijk opgerichte of in stand gehouden onderdelen van een goed, op voorwaarde dat aan één van de genoemde vereisten is voldaan.

De heer *Dirk Van Mechelen* verwijst voor de toelichting naar amendement nr. 15 van dezelfde indieners. Ook dit amendement verduidelijkt dat onderhoudswerken aan verjaarde constructies wel degelijk tot de mogelijkheden behoren.

Amendement nr. 16 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

Artikelen 46 tot 48
(vernummerde artikelen 51 tot 53)

Amendementen nrs. 58 tot 60 van de heren Dirk Peeters en Hermes Sanctorum strekken ertoe artikelen 46, 47 en 48 te schrappen.

De heer *Dirk Peeters* licht toe dat in de artikelen 46 tot 48 de bevoegdheid van de uitvoerende macht om door de Raad van State vernietigde planningsbesluiten te valideren, wordt uitgebreid. De indieners van het amendement verwijzen naar het advies van de Raad van State. De Raad stelt dat de toelichting van de artikelen over de legislatieve validatie onvoldoende onderbouwd is en wijst op een mogelijk conflict met de verplichtingen die voortvloeien uit het verdrag van Aarhus en de Plan-MER-richtlijn.

Groen! heeft in het verleden steeds de techniek van validatiedecreten aangevochten. De heer Peeters verwijst als voorbeeld naar de recente berichten, en de reacties daarop, over een mogelijke validatie van het gewestplan dat het oude tracé van de ring rond Asse zou herbevestigen. Het lid verwijst naar de discussie in de vorige legislatuur over dit dossier, naar aanleiding van het voorstel van decreet betreffende de validatie van sommige gewestplanwijzigingen (*Parl. St.* Vl. Parl. 2008-09, nr. 2145/1-5). Er werd toen zelfs een ontvankelijke motie tot raadpleging van de Raad van State ingediend en mede ondertekend door N-VA. De decreetgever dreigt zich met dergelijke ingrijpende maatregelen boven de Raad van State te stellen. Om dergelijke conflicten te vermijden, stellen de indieners van het amendement voor om de artikelen 46 tot 48 te schrappen.

De heer *Wilfried Vandaele* laat opmerken dat de techniek van validatie al in de huidige VCRO is ingeschreven. De decreetgever wilde niet dat een gewestplan helemaal onderuit wordt gehaald wegens vormfouten die van ondergeschikt belang zijn in vergelijking met de inhoudelijke afweging die over het plan werd gemaakt. Indien een besluit tot vaststelling van een gewestplan wordt vernietigd, creëert dit ook rechtsonzekerheid voor de betrokkenen. Wat het dossier van de ring rond Asse betreft, meent de heer Vandaele dat een gedeeltelijke herbevestiging nodig is om het reeds aangelegde deel een wettelijke en planologische basis te verlenen.

De heer Vandaele laat verder opmerken dat het parlement enkel het decretale kader goedkeurt dat een eventuele validatie mogelijk maakt. Het is dan aan de Vlaamse Regering om te beslissen, desnoods geval per geval, of een hernieuwde vaststelling al dan niet aan de orde is. De goedkeuring van het voorstel van decreet houdt geen beslissing tot aanleg van de ringweg rond Asse op basis van het vroegere tracé in. De Vlaamse Regering onderzoekt dit verder en wacht studies af, ook omdat intussen de context is gewijzigd. Er is ook het

afbakeningsproces van het kleinstedelijk gebied dat wordt gestart en waarmee rekening moet worden gehouden.

De heer Vandaele stelt tot slot dat de burger in de voorgestelde regeling alle rechtsmiddelen behoudt. Er kan tegen de regulariserende beslissingen nog beroep worden aangetekend bij de Raad van State.

De heer *Lode Ceyssens* sluit zich hierbij aan en benadrukt dat in het voorstel van decreet het wettelijk kader wordt gecreëerd en dat niet aan casuïstiek wordt gedaan. Het lid antwoordt verder, namens de indieners van het voorstel van decreet, op de opmerkingen in het advies van de Raad van State.

De heer Ceyssens gaat eerst in op de inhoud van het advies over artikelen 46, 47 en 48 van het voorstel van decreet. Het bevat een toetsing van artikel 7.4.1, §2, artikel 7.4.1/1 en artikel 7.4.1/2 van de VCRO aan de hogere rechtsnormen waarmee deze bepaling in overeenstemming moet zijn. Het advies van de Raad van State gaat over vijf punten:
– het recht op toegang tot de rechter en de rechten van de verdediging, al dan niet in samenhang met het gelijkheidsbeginsel;
– het verbod om een definitieve rechterlijke beslissing te miskennen;
– het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van niet-retroactiviteit;
– de bevoegdheidsverdelende regels;
– toepassing van de plan-milieueffectrapportage: Verdrag van Aarhus en de Europese richtlijn over de plan-milieueffectrapportage.

De genoemde artikelen gaan over de mogelijkheid voor de Vlaamse Regering om een gewestplanwijziging dat wegens een schending van een vormvereiste vernietigd werd ongewijzigd voor de toekomst vast te stellen, of om een BPA dat omwille van de onwettigheid van het gewestplan vernietigd werd eveneens voor de toekomst ongewijzigd vast te stellen.

De toetsing wordt dus in de eerste plaats uitgevoerd ten aanzien van het recht op toegang tot de rechter en de rechten van verdediging, al dan niet in samenhang met het gelijkheidsbeginsel. De Raad van State merkt op dat een wetgevende validatie steeds een ongelijke behandeling inhoudt op het vlak van waarborgen om een rechterlijke toetsing te krijgen van een rechtshandeling. Dergelijke ongelijke behandeling moet rusten op een objectieve en redelijke verantwoording in het licht van de door het Grondwettelijk Hof vooropgezette principes. De Raad stelt dat uit de toelichting bij het decreet blijkt dat de indieners van het voorstel niet naar motieven verwijzen die ofwel door het Grondwettelijk Hof ofwel door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verworpen worden als niet in overeenstemming zijnde met het recht op toegang tot de rechter en de rechten van de verdediging, al dan niet in samenhang met het gelijkheidsbeginsel, aldus de heer Ceyssens.

De toetsing wordt in de tweede plaats uitgevoerd ten aanzien van het verbod in kracht van gewijsde gegane of definitieve rechterlijke beslissingen te miskennen. In dat verband merkt de Raad in het advies op dat op het eerste gezicht geen afbreuk wordt gedaan aan het voordeel van een definitief geworden rechterlijke beslissing. Over een vernietigde rechtshandeling kan de overheid beslissen om de problematiek te regelen. Doordat de vernietigde plannen enkel voor de toekomst ongewijzigd vastgesteld kunnen worden, wordt hieraan geen afbreuk gedaan.

Verder is er het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van niet-retroactiviteit. Volgens het Grondwettelijk Hof is terugwerkende kracht van wetsbepalingen enkel verantwoord wanneer zij onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang. De Raad stelt dan ook dat het Grondwettelijk Hof in verschillende arresten heeft opgemerkt dat een retroactieve vervanging geen aanleiding geeft tot rechtsonzekerheid vermits zij de vroegere bepalingen overneemt. De bestaande bepalingen worden niet vervangen maar bestendigd. Er is geen probleem van rechtsonzekerheid noch van

retroactiviteit. Indien een geldigverklaring tussenkomt in een hangend rechtsgeding en dit is gebaseerd op uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang dan is die validatie, volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, toegelaten. Temeer daar in een hangend rechtsgeding nog de mogelijkheid bestaat om andere motieven dan het miskennen van een vormgebrek, naar voor te brengen.

Wanneer het gaat om de mogelijkheid voorzien in de paragraaf 2 van de van de voorgestelde artikelen 7.4.1/1 en 7.4.2/1 gaat het volgens de heer Ceyssens geenszins om retroactiviteit, zodat dit aspect geen bespreking hoeft.

Ten vierde wordt de rechtsgrond van het voor advies voorgelegde voorstel van decreet getoetst aan de bevoegdheidsverdelende regels. De Raad van State merkt hierbij op dat een legislatieve validatie zoals in het huidig artikel 7.4.1, §2, de bevoegdheid beïnvloedt van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, wat krachtens artikel 160 van de Grondwet een bevoegdheid is die in beginsel aan de federale wetgever is voorbehouden. Het advies verwijst naar de rechtsleer die stelt dat de decreetgever bevoegd is te valideren, behalve wanneer dit als enig of hoofdzakelijk doel heeft de bevoegdheid van de Raad van State ongedaan te maken of te beïnvloeden.

Indien een decretale validatie als enig of hoofdzakelijk doel heeft de bevoegdheid van de Raad van State ongedaan te maken, kan dit enkel verantwoord worden door toepassing te maken van artikel 10 van de bijzondere wet 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen. Door de bewoordingen van artikel 7.4.2, §2, zou kunnen verondersteld worden dat het ongedaan maken van de bevoegdheid van de Raad van State, het enige en hoofdzakelijk doel van het artikel is. Van deze bevoegdheid zou wel gebruik kunnen worden gemaakt, maar dan moet op basis van artikel 10 van de bijzondere wet op de hervorming van de instellingen aangetoond worden dat deze regeling noodzakelijk is voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest.

De afdeling Wetgeving maakt nog een opmerking in verband met de plan-MER (de Europese richtlijn en het Verdrag van Aarhus). Er werd geoordeeld dat dit besluit niet onder de plan-milieueffectrapportageverplichtingen valt omdat er geen procedure van gewestplanwijziging hernomen wordt, noch een nieuwe planprocedure wordt gevolgd. Het artikel van de VCRO laat enkel toe om voor de percelen waarover de arresten een uitspraak doen ongewijzigd de bestemming te bevestigen voor de toekomst. Het gaat daarbij enkel om gewestplanwijzigingen waarvoor een vernietiging uitgesproken werd omwille van de schending van de verplichting om het advies van de afdeling Wetgeving van de Raad van State in te winnen, dan wel de schending van de verplichting om de spoedbehandeling van de adviesaanvraag bij de afdeling Wetgeving van de Raad van State met bijzondere redenen te omkleden. Er is bijgevolg volgens de heer Ceyssens geen mogelijkheid om een andere bestemming in overweging te nemen dan de bestemming die in de vernietigde gewestplanwijziging werd opgenomen.

Indien er geoordeeld zou worden dat er een plan-milieueffectrapportage moet gebeuren dan houdt dit eveneens in dat er een planningsproces moet worden doorlopen, wat betekent dat er dan ook sprake is van een andere tijdsduur en van een andere finaliteit dan een herbevestiging van bestemmingen. In eerdere arresten heeft de Raad al geoordeeld (arrest nr. 190.762 van 24 februari 2009) dat na een vernietiging een procedure niet volledig dient hernomen te worden maar gedeeltelijk kan hernomen worden vanaf het ogenblik waar de fout zou gebeurd zijn, in casu bij de aanvraag van het advies aan de Raad van State net voor de definitieve vaststelling van het gewestplan.

De heer Ceyssens formuleert namens de indieners van het voorstel van decreet de volgende conclusie. Slechts indien de door artikel 46 beoogde opheffing van de bekrachtiging door het Vlaams Parlement zou worden verworpen, kan er sprake zijn van een algemene ongelijke behandeling in hoofde van de rechtsonderhorigen waarop de decretaal bekrach-

tigde besluiten van toepassing zijn, ten opzichte van andere rechtsonderhorigen die de rechterlijke waarborgen genieten die worden geboden door de artikelen 13, 144, 145 en 159 van de Grondwet en eventueel door artikel 14 van de wetten op de Raad van State.

De mechanismen van bijzondere validering machtigen de Vlaamse Regering tot het nemen van in wezen regulariserende beslissingen die uiteindelijk niet verschillen van de aanvankelijke gebrekkige beslissingen. De totstandkoming van een nieuwe beslissing in juridische omstandigheden die verschillen van deze die oorspronkelijk voorhanden waren, waarborgt dat de rechtsonderhorige opnieuw de rechterlijke waarborgen geniet ten aanzien van de regulariserende beslissing, zij het dat per onderscheiden bijzonder valderingsmechanisme telkens één enkele vooraf bij decreet bepaalde rechtskritiek niet meer kan worden ingeroepen. De rechtsbescherming wordt daardoor volgens de heer Ceyssens niet op essentiële wijze aangetast. Tegen de regulariserende beslissingen staat beroep tot nietigverklaring open bij de Raad van State. Daarbij kunnen opnieuw de middelen tot nietigverklaring worden ingeroepen die de eerste maal niet werden onderzocht door de Raad van State.

De heer *Dirk Peeters* begrijpt dat niet alle beslissingen van de afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State goed worden onthaald door de overheid, maar het is gevaarlijk dat de decreetgever zich boven dit rechtscollege wil plaatsen. Het voorgestelde is geen voorbeeld van goed wetgevend werk en zal wellicht tot nieuwe problemen leiden.

Amendementen nrs. 58 tot 60 worden verworpen met 9 stemmen tegen 1 bij 5 onthoudingen.

De artikelen 46 tot 48 worden aangenomen met 8 stemmen tegen 1 bij 6 onthoudingen.

Artikel 49
(vernummerd artikel 54)

Amendement nr. 53 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe artikel 49, dat een derde lid toevoegt aan artikel 7.4.8. van de codex, te vervangen.

De heer Lode Ceyssens licht toe dat dit amendement tegemoet komt aan een legistieke bemerking van de Raad van State. Het zinsdeel "het decreet van [...] houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van" is weggevallen bij het opstellen van het voorstel van decreet. Hierdoor zou een retroactieve toepassing van de voorgestelde wijziging mogelijk zijn, wat niet de bedoeling is.

Het amendement wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3 bij 4 onthoudingen.

Artikel 49/1 (nieuw)
(vernummerd artikel 55)

Amendement nr. 54 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe een nieuw artikel 49/1 in te voegen, dat wijzigingen aanbrengt in artikel 7.4.11 van de codex.

De heer *Lode Ceyssens* licht eerst de voorgestelde punten 1° en 2° toe, die de regeling van de planschade betreffen. Er bestaat een probleem van rechtsgrond in de VCRO voor het vorderen van planschade die het gevolg is van bestemmingswijzigingen doorgevoerd door gewestplannen of gewestplanwijzigingen. Voor deze categorie van planschadevergoedingen is de voorheen bestaande rechtsgrond van artikelen 35 en 36 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (het zogenaamde

Coördinatiedecreet), zoals meermaals gewijzigd, thans niet meer van toepassing. Evenmin bevat de VCRO een regeling voor bedoelde categorie van planschadevergoedingen. Dat dit geenszins de bedoeling van de decreetgever is geweest, blijkt volgens de indieners uit de voorbereidende werken van het decreet van 27 maart 2009 tot aanpassing en aanvulling van het ruimtelijke plannings-, vergunningen- en handhavingsbeleid.

De heer Ceyssens vat de huidige regeling samen. Voor de ruimtelijke uitvoeringsplannen enerzijds, en de bijzondere plannen van aanleg voorlopig aangenomen vanaf 1 september 2009 anderzijds, geldt de nieuwe regeling (de artikelen 2.6.1 tot 2.6.3 van de VCRO). Voor de eerdere bijzondere plannen van aanleg voorlopig aangenomen voor 1 september 2009, geldt in toepassing van artikel 7.4.11, VCRO, de regeling van de artikelen 35 en 36 van het Coördinatiedecreet. Voor de gewestplannen en gewestplanwijzigingen geldt de regeling van het Coördinatiedecreet niet meer. Het vroegere verwijzingsartikel 196 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, dat de artikelen 35 en 36 van toepassing maakte op planschade, veroorzaakt door alle plannen van aanleg, werd opgeheven, evenals het Coördinatiedecreet zelf (behalve voor de planschade voortkomend uit de bijzondere plannen van aanleg voorlopig aangenomen voor 1 september 2009). Ook de regeling van de nieuwe VCRO bevat geen rechtsgrond voor de vorderingen tot planschade ten gevolge van de gewestplannen en gewestplanwijzigingen.

Aangezien de bedoelde lacune in de huidige regeling aanleiding geeft tot verwarring en onduidelijkheid in hangende en mogelijk toekomstige gerechtelijke procedures tot het verkrijgen van planschade op grond van een gewestplan(wijziging), is volgens de indieners van het amendement een spoedige rechtzetting wenselijk. Dit kan door het toepassingsgebied van artikel 7.4.11 van de VCRO, dat de rechtsgrond uitmaakt voor de planschade voortkomend uit de bijzondere plannen van aanleg voorlopig aangenomen voor 1 september 2009, te verruimen door er tevens de gewestplannen het voorwerp te laten van uitmaken. Het beoogde resultaat wordt bereikt door in artikel 7.4.11, het woord “bijzondere” te schrappen.

Teneinde het gelijkheidsbeginsel en de rechten die zijn beschermd door artikel 1 van het eerste toegevoegde protocol bij het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden te waarborgen, wordt voorgesteld bij de inwerkingtredingsbepalingen, de volgende bepaling toe te voegen: “Punt 1° van artikel 49/1 heeft uitwerking met ingang van 1 september 2009.” (zie amendement nr. 56).

Door het temporele toepassingsgebied van de wijziging aldus te laten ingaan op 1 september 2009, worden de rechten van de betrokken planschade-eisers gewaarborgd en wordt naadloos aangesloten bij de vroegere regeling. Deze terugwerkende kracht heeft betrekking op een regeling die, met inachtneming van het gelijkheidsbeginsel, voordelen toekent in de vorm van de mogelijkheid op planschadevergoeding. De terugwerkende kracht is volgens de heer Ceyssens noodzakelijk voor de goede werking van de diensten, die thans worden geconfronteerd met een lacune in de regelgeving, en ze tast in beginsel geen verkregen rechten aan.

Aangezien het voorstel van decreet de bestaande validatieregeling aanpast en twee nieuwe validatieregelingen invoert, moet ook de regeling inzake planschade in overeenstemming gebracht worden met de voorgestelde situatie.

De heer Ceyssens geeft verder toelichting bij de aanpassing van artikel 7.4.11 onder punt 3°. Deze moet duidelijkheid verschaffen over de interpretatie van de bepalingen inzake planschade van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals dat gold op 31 augustus 2009. De artikelen 35 en 36 van dat decreet hebben de grondslag uitgemaakt, vooreerst van de regelgeving vervat in de artikelen 84 tot en met 86 van het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke

ordening, en vervolgens van de nieuwe regelgeving vervat in de artikelen 2.6.1 tot en met 2.6.3 van de VCRO.

De interpretatie die de vroegere wet- en decreetgever volgens de indieners van het amendement steeds voor ogen heeft gehad, en die voorheen uitdrukkelijk werd opgenomen in artikel 84, §3, eerste lid, 4°, van het decreet van 18 mei 1999, en thans in artikel 2.6.1, §3, eerste lid, 4°, van de VCRO ("enkel de eerste 50 meter vanaf de rooilijn komt in aanmerking voor planschade") wordt door dit voorstel als interpretatieve bepaling uitdrukkelijk mee opgenomen in artikel 7.4.11, tweede lid, van de VCRO.

De heer Ceyssens verwijst nog naar de artikelsgewijze bespreking van de betrokken voorwaarde in het decreet van 18 mei 1999 betreffende de organisatie van de ruimtelijke ordening (*Parl. St.* Vl. Parl. 1998-99, nr. 1332/1, p. 46). Een verdere verantwoording voor deze interpretatieve bepaling is gelegen in de uitzonderingsgrond voor planschade, vervat in artikel 35, tiende lid, 5°, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals dat gold op 31 augustus 2009. Daarin werd bepaald dat geen vergoeding verschuldigd is in geval van een verbod om een stuk grond, gelegen aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, onvoldoende is uitgerust, te verkavelen of te bebouwen. Deze uitzonderingsgrond maakte in identieke bewoordingen ook al deel uit van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, gewijzigd bij de wet van 22 december 1970, en dient bijgevolg geacht te worden van toepassing te zijn op alle planschadeprocedures, ingeleid op grond van de artikelen 37 en 38 van de Stedenbouwwet. Bedoelde uitzonderingsgrond bevat duidelijk de voorwaarde dat, om in aanmerking te kunnen komen voor planschadevergoeding, het stuk grond gelegen moet zijn aan een weg die, gelet op de plaatselijke toestand, voldoende is uitgerust om te verkavelen of te bebouwen. Het stuk grond moet bijgevolg liggen aan een voldoende uitgeruste weg, en deze voorwaarde geldt zowel voor een bouwgrond als voor een zogenaamde 'verkavelingsgrond'. De wettelijke vereiste van de ligging aan een voldoende uitgeruste weg voor een stuk bouwgrond of 'verkavelingsgrond' heeft als gevolg dat een stuk bouwgrond of 'verkavelingsgrond' dat niet is gelegen aan een weg, uiteraard evenmin kan gelegen zijn aan een voldoende uitgeruste weg, een wettelijke voorwaarde voor planschade. Achterliggende bouw- of 'verkavelingsgronden', gelegen meer dan 50 meter vanaf de rooilijn, kunnen bijgevolg nooit in aanmerking komen voor planschade.

De heer Ceyssens stelt dat, aangezien op 17 december 2009 door het Hof van Cassatie twee arresten werden gewezen die het principe van de zogenaamde 50 meterregel op de helling zouden kunnen zetten, een interpretatieve bepaling noodzakelijk is. Voor een interpretatieve bepaling is geen specifieke inwerkingtredingsbepaling vereist, aangezien dergelijke bepalingen geacht worden de interpretatie te bevatten die ex tunc aan de betrokken artikelen diende en dient gegeven te worden.

De heer *Dirk Van Mechelen* ziet in de voorgestelde regeling een verstrenging van de voorwaarden om planschade te verkrijgen. Er worden immers bijkomende voorwaarden gesteld.

De heer *Wilfried Vandaele* stelt dat net een uitbreiding van het systeem van de planschadevergoeding wordt beoogd, planschade zou voortaan ook gelden voor gewestplannen en plannen van aanleg.

Amendement nr. 54 wordt aangenomen met 8 stemmen bij 7 onthoudingen.

Artikel 49/2 (nieuw)
(vernummerd artikel 56)

Amendement nr. 61 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Valerie Taeldeman en Tine Eerlingen strekt ertoe een nieuw artikel 49/2 in

te voegen, dat een lid toevoegt aan artikel 7.5.4. van de codex. Het amendement hangt samen met de amendementen nrs. 62 tot 65 van dezelfde indieners.

De heer *Lode Ceyssens* verwijst naar de gedrukte toelichting bij deze amendementen. De voorgestelde artikelen 49/2, 49/3, 50, 50/1 en 50/2 van het voorstel van decreet beogen een precisering aan te brengen in de overgangsregeling opgenomen in artikelen 7.5.4. en 7.5.6, eerste lid, van de codex. Het is niet wenselijk om zeer oude verkavelingsvergunningen, waar niets anders gebeurd is dan een verkoop in zijn geheel, opnieuw te laten herleven. Om die reden wordt het toepassingsgebied van de overgangsmaatregel ingeperkt.

Amendement nr. 61 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Artikel 49/3 (nieuw)
(vernummerd artikel 57)

Amendement nr. 62 van dezelfde indieners strekt ertoe een artikel 49/3 in te voegen, dat wijzigingen aanbrengt in artikel 7.5.6, eerste lid, eerste zin, van de codex. Voor de verantwoording wordt verwezen naar de verantwoording bij amendement nr. 61.

Amendement nr. 62 wordt aangenomen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 50
(vernummerd artikel 58)

Amendement nr. 17 van heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe artikel 50 te schrappen.

De heer *Dirk Van Mechelen* licht toe dat ten aanzien van verkavelingsvergunningen die betrekking hebben op verkavelingen waarmee geen infrastructuurwerken gepaard gaan, twee opeenvolgende vervaltermijnen van vijf en tien jaar gelden, indien bij hun verstrijken niet ten minste een derde casu quo twee derde van de percelen verkocht of voor ten minste negen jaar verhuurd zijn, of met een erfpacht of opstalrecht belast zijn. In verband met de verkavelingen die wel infrastructuurwerken vereisen, spelen dezelfde gronden van verval na tien respectievelijk vijftien jaar.

Voor de inwerkingtreding van de VCRO was omstreden of een verkoop van een verkaveling als geheel in het kader van de geciteerde regelingen het verval van de verkavelingsvergunning verhindert. De VCRO heeft de knoop duidelijk doorgehakt: er wordt helder gesteld dat de verkoop van de verkaveling in haar geheel niet in aanmerking komt om het verval tegen te houden. Dit was volgens de heer Van Mechelen geheel in lijn met de initiële bedoeling om speculatie met verkavelingsvergunningen onmogelijk te maken. Deze strenge regel werd naar het verleden toe gemilderd. Het paste inderdaad niet om deze regel ook van toepassing te maken op verkopen die vaste datum hebben verkregen voorafgaand aan de inwerkingtreding van het decreet, net omwille van de onduidelijkheden in de rechtspraak en de rechtsleer.

Die overgangsregel wordt nu echter door het voorstel van decreet geschrapt, waardoor verkregen rechten volledig teniet worden gedaan. De rechtszekerheid is daardoor volledig zoek en daarom stellen de indieners van het amendement voor om de voorgenomen schrapping uit het voorstel van decreet te halen.

De heer *Lode Ceyssens* verwijst naar de toelichting bij het voorstel van decreet. De praktijk heeft uitgewezen dat de toepassing van het artikel tot problemen en ongewenste situaties op het terrein leidt.

Amendement nr. 17 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 5 bij 1 onthouding.

Amendement nr. 63 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Valerie Taeldeman en Tine Eerlingen wijzigt de voorgestelde tekst van de zin in artikel 7.4.6, eerste lid. Voor de verantwoording wordt verwezen naar amendement nr. 61 van dezelfde indieners.

Amendement nr. 63 wordt aangenomen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 50 wordt aangenomen met 9 stemmen tegen 3 bij 3 onthoudingen.

Artikelen 50/1 en 50/2 (nieuw)
(vernummerde artikelen 59 en 60)

Amendementen nrs. 64 en 65 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Valerie Taeldeman en Tine Eerlingen strekken ertoe nieuwe artikelen in te voegen die in artikel 7.5.6 van de codex respectievelijk het tweede en derde lid vervangen. Voor de verantwoording wordt verwezen naar amendement nr. 61.

Amendementen nrs. 64 en 65 worden aangenomen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikelen 51 en 52
(vernummerd artikelen 61 en 62)

Deze artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen met 8 stemmen bij 7 onthoudingen.

Hoofdstuk III. Wijziging van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid

Artikel 53
(vernummerd artikel 63)

Amendement nr. 55 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe de in artikel 53 voorgestelde tekst van 130, §3, tweede lid, van het decreet van 10 maart 2006 te wijzigen.

De heer *Lode Ceyssens* licht toe dat artikel 53 gericht is op het 'overhevelen' van de activiteiten van de gewestelijke adviesraad VLACORO naar de technische adviescommissie VLACORO vanaf de datum waarop het voorstel van decreet in werking zal treden. Aangezien de gewestelijke adviesraad VLACORO op 27 januari 2010 nog is samengekomen en adviezen heeft uitgebracht, wordt met voorliggend amendement voorgesteld om de overgangsdatum vast te leggen op de datum van inwerkingtreding van het wijzigingsdecreet, en niet op de voorziene datum van 1 januari 2010.

Amendement nr. 55 wordt aangenomen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen.

Artikel 53 wordt aangenomen met 12 stemmen bij 3 onthoudingen.

Hoofdstuk III/1 Crisismaatregel (nieuw)

Artikel 53/1 (nieuw)

Amendement nr. 18 van de heer Dirk Van Mechelen en de dames Mercedes Van Volcem en Gwenny De Vroe strekt ertoe een nieuw hoofdstuk III/1. Crisismaatregel, dat bestaat

uit een artikel 53/1, in te voegen. Het voorgestelde artikel bepaalt dat vanaf de inwerkingtreding van het voorstel van decreet vergunningen gedurende een periode van drie jaar niet door middel van een administratief beroep bij de deputatie kunnen worden bestreden door de overheden en instanties, vermeld in artikel 4.7.21, §2, 4° en 5°, VCRO. Dit geldt niet indien het beroep louter gegrond is op een schending van stedenbouwkundige of verkavelingsvoorschriften. De op het ogenblik van de inwerkingtreding van het decreet hangende administratieve beroepen worden niet gevat door het verbod.

Volgens de heer *Dirk Van Mechelen* beoogt dit amendement een crisismaatregel om procedures te versnellen en bouwprojecten te realiseren, waardoor het economisch weefsel opnieuw kan worden versterkt. Meer bepaald wordt de beroepsmogelijkheid van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en van de adviserende instanties bij de deputatie gedurende een periode van drie jaar beperkt tot legaliteitsberoepen. De opportuniteit van regelmatig genomen beslissingen kan niet in vraag worden gesteld.

De heer *Lode Ceyssens* beoordeelt het positief dat Open Vld mee uitvoering wil geven aan de aanbevelingen van de Commissie Versnelling Maatschappelijk Belangrijke Investeringsprojecten. Met dit voorstel van decreet wordt echter een louter technische aanpassing beoogt en daarom hoort deze wijziging niet thuis in het voorstel van decreet.

De heer *Dirk Van Mechelen* repliceert dat dit een interpretatie is die de meerderheidsfracties geven aan het voorstel van decreet, maar die niet door Open Vld wordt gedeeld.

Amendement nr. 18 wordt verworpen met 9 stemmen tegen 6.

Hoofdstuk IV. Slotbepalingen

Artikel 54
(vernummerd artikel 64)

Amendement nr. 56 van de heren Wilfried Vandaele, Lode Ceyssens en Bart Martens en de dames Liesbeth Homans, Valerie Taeldeman, Michèle Hostekint en Tinne Rombouts strekt ertoe artikel 54, dat de inwerkingstredingsbepalingen bevat, te vervangen.

Paragraag 1 stelt dat de regeling bepaald in artikel 15, punten 1°, 2° en 4°, slechts van toepassing is op vergunningsaanvragen, betekend na de inwerkingtreding van dit decreet. De heer *Lode Ceyssens* stelt dat om geen problemen te creëren in lopende vergunningsprocedures voor semipublieke rechtspersonen in een overgangsregeling wordt voorzien. Paragraaf 2 van de bij dit amendement voorgestelde tekst zet foutieve verwijzingen in de tekst van het voorstel van decreet recht. Voor de verantwoording bij paragraaf 3 wordt verwezen naar amendement nr. 54.

Amendement nr. 56 wordt aangenomen met 9 stemmen bij 6 onthoudingen.

IV. EINDSTEMMING

Het gewijzigde voorstel van decreet houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 4 bij 3 onthoudingen.

De voorstellen van decreet die in samenhang met dit voorstel werden behandeld, worden als verworpen beschouwd.

De voorzitter,

Bart MARTENS

De verslaggever,

Dirk PEETERS

Gebruikte afkortingen

APA	algemeen plan van aanleg
BPA	bijzonder plan van aanleg
Plan-MER	plan-milieueffectrapport
RUP	ruimtelijk uitvoeringsplan
SARO	Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
VCRO	Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening
VLACORO	Vlaamse Commissie voor Ruimtelijke Ordening
VVSG	Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE

Hoofdstuk I. Inleidende bepaling

Artikel 1. Dit decreet regelt een gewestaangelegenheid.

Hoofdstuk II. Wijziging van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

Art. 2. In artikel 1.4.4, §1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 worden de woorden "vastbenoemde of op proef vastbenoemde ambtenaren" vervangen door de woorden "statutaire of op proef benoemde statutaire personeelsleden".

Art. 3. In artikel 1.4.6 van de dezelfde codex worden volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 worden de woorden "vastbenoemde of op proef vastbenoemde ambtenaren" vervangen door de woorden "statutaire of op proef benoemde statutaire personeelsleden";

2° in paragraaf 2 worden de woorden "de interlokale vereniging of de stichting" vervangen door de woorden "het intergemeentelijk samenwerkingsverband".

Art. 4. In artikel 2.3.2, §2, eerste lid, van dezelfde codex worden tussen de woorden "in artikel 2.3.1" en de woorden ", voor het gehele grondgebied" de woorden ", in artikel 4.2.5 en in artikel 4.4.1, §3, tweede lid" ingevoegd.

Art. 5. Aan artikel 2.3.3 van dezelfde codex worden de woorden ", onverminderd de toepassing van artikel 4.4.1, §3, tweede lid" toegevoegd.

Art. 6. §1. In artikel 2.4.1 van dezelfde codex wordt het zevende lid vervangen door wat volgt:

"De overheid die het ruimtelijk uitvoeringsplan vaststelt waarin een zone wordt aangegeven waar een voorkooprecht geldt, bepaalt in het ruimtelijk uitvoeringsplan zelf de geldingsduur van het voorkooprecht. De termijn waarbinnen het voorkooprecht geldt, gaat in bij de inwerkingtreding van het plan. Deze kan evenwel niet meer bedragen dan 15 jaar. Na het verstrijken van de in het plan opgenomen termijn waarbinnen het voorkooprecht geldt, kan het voorkooprecht niet meer uitgeoefend worden, noch hoeven er nog aanbiedingen te gebeuren.".

§2. In de overgangsbepaling bij artikel 2.4.1 van dezelfde codex wordt het voorlaatste lid vervangen door wat volgt:

"De overheid die het ruimtelijk uitvoeringsplan vaststelt waarin een zone wordt aangegeven waar een voorkooprecht geldt, bepaalt in het ruimtelijk uitvoeringsplan zelf de geldingsduur van het voorkooprecht. De termijn waarbinnen het voorkooprecht geldt, gaat in bij de inwerkingtreding van het plan. Deze kan evenwel niet meer bedragen dan 15 jaar. Na het verstrijken van de in het plan opgenomen termijn waarbinnen het voorkooprecht geldt, kan het voorkooprecht niet meer uitgeoefend worden, noch hoeven er nog aanbiedingen te gebeuren.".

Art. 7. In artikel 2.6.18 van dezelfde codex worden tussen de woorden "de wettelijke hypotheek," en de woorden "de verjaring en de vestiging van de belastingen," de woorden "de aansprakelijkheid en plichten van sommige ministeriële officieren, openbare ambtenaren en andere personen," ingevoegd.

Art. 8. In artikel 4.2.15, §1, eerste lid, van dezelfde codex wordt de zin "De verkoop van kavels die het voorwerp uitmaken van een verkoop van woningen op plan valt eveneens onder deze vergunningsplicht." geschrapt.

Art. 9. In artikel 4.2.17, §1, eerste lid, 3°, van dezelfde codex worden de woorden "onverminderd artikel 4.2.19, §2, en artikel 4.3.1, §4" vervangen door de woorden "onverminderd artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990".

Art. 10. In artikel 4.2.19 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in §1, eerste lid, worden de woorden "in de zin van §2" vervangen door de woorden "in de zin van artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990";

2° paragraaf 2 wordt opgeheven.

Art. 11. In artikel 4.3.1, §1, tweede lid, van dezelfde codex worden de woorden ", en kan enkel in eerste administratieve aanleg worden opgelegd" opgeheven.

Art. 12. In artikel 4.3.1, §4, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan het eerste lid wordt de volgende zinsnede toegevoegd:

"met inachtneming van de bepalingen van artikel 90bis van het Bosdecreet van 13 juni 1990".

2° het tweede, het derde en het vierde lid worden opgeheven.

Art. 13. In artikel 4.3.5, §3, eerste lid, van dezelfde codex worden tussen het woord "wegeniswerken," en de woorden "kan de" de woorden "of in het geval de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen of een overheid de wegenis aanbesteedt," ingevoegd.

Art. 14. Aan artikel 4.4.1 van dezelfde codex, waarvan de bestaande tekst paragraaf 1 zal vormen, worden een paragraaf 2 en 3 toegevoegd, die luiden als volgt:

"§2. De plaatsing van fotovoltaïsche zonnepanelen of zonneboilers geïntegreerd in het dakvlak wordt niet beschouwd als afwijkend van stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften, tenzij die de plaatsing uitdrukkelijk verbieden.

§3. De volgende zaken worden niet beschouwd als strijdig met voorschriften van het gewestplan, gewestelijke of provinciale ruimtelijke uitvoeringsplannen:
1° onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie;
2° handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht, op voorwaarde dat de op het perceel aanwezige gebouwen of constructies hoofdzakelijk vergund zijn.

De gemeenteraad kan in een gemeentelijke stedenbouwkundige verordening de lijst vaststellen van de bijzondere plannen van aanleg, gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen en verkavelingsvergunningen, of delen ervan, waarbinnen de volgende zaken niet worden beschouwd als strijdig met de voorschriften:
1° onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie;
2° handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht, op voorwaarde dat de op het perceel aanwezige gebouwen of constructies hoofdzakelijk vergund zijn.".

Art. 15. In titel IV, hoofdstuk IV, afdeling 1, onderafdeling 8, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het opschrift van onderafdeling 8 worden de woorden "plan van aanleg" vervangen door het woord "gewestplan";

2° in artikel 4.4.9, §1 en §2, worden de woorden "plan van aanleg" telkens vervangen door het woord "gewestplan";

3° in artikel 4.4.9, §2, wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

"De Vlaamse Regering kan die concordanties verfijnen en bepalen voor welke bestemmingsvoorschriften van de gewestplannen geen vergelijkbare categorie of subcategorie van gebiedsaanduiding bestaat.".

Art. 16. In artikel 4.4.19, §1, van dezelfde codex wordt punt 5° vervangen door wat volgt:

"5° infrastructurele behoeften ingevolge de uitbreiding van de werking van erkende, gesubsidieerde of gefinancierde onderwijsinstellingen of van een erkende jeugdvereniging in de zin van het decreet van 14 februari 2003 houdende de ondersteuning en de stimulering van het gemeentelijk, het intergemeentelijk en het provinciaal jeugd- en jeugdwerkbeleid en het decreet van 18 juli 2008 houdende het voeren van een Vlaams jeugd- en kinderrechtenbeleid of van een erkend jeugdverblijfcentrum overeenkomstig het decreet van 18 juli 2003 betreffende de verblijven en verenigingen die een werking uitoefenen in het kader van 'Toerisme voor Allen';".

Art. 17. Aan artikel 4.4.28, tweede lid, 1°, van dezelfde codex worden de volgende woorden "in geval het gaat om een attest dat met toepassing van artikel 4.4.26, §2, het mogelijk maakt een vergunning af te geven waarbij afgeweken wordt van de vigerende stedenbouwkundige voorschriften;" toegevoegd.

Art. 18. In artikel 4.5.1, §2, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan het eerste lid wordt de volgende zin toegevoegd:

"Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 meldingsplichtige handelingen, wordt de uitvoerbaarheid van de melding opgeschort.";

2° aan het derde lid wordt de volgende zin toegevoegd:

"Als het gaat om met toepassing van artikel 4.2.2 meldingsplichtige handelingen, kunnen deze handelingen niet worden uitgevoerd.".

Art. 19. In artikel 4.6.4 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° aan paragraaf 1 wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Voor de toepassing van het eerste lid wordt tijdige bebouwing door de verkavelaar conform de verkavelingsvergunning, met verkoop gelijkgesteld.";

2° aan paragraaf 2 wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Voor de toepassing van het eerste lid wordt tijdige bebouwing door de verkavelaar conform de verkavelingsvergunning, met verkoop gelijkgesteld.".

Art. 20. In artikel 4.7.1 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1 worden de woorden "of semipublieke" opgeheven;

2° in §2, tweede lid, worden de woorden "of semipublieke" opgeheven;

3° in paragraaf 2 wordt het derde lid vervangen door wat volgt:

"De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar oefent zijn advisering over de aanvragen, vermeld in het eerste en tweede lid, onafhankelijk en neutraal uit. Hij mag geen nadeel ondervinden van de uitoefening van deze taak.";

4° paragraaf 4 wordt opgeheven.

Art. 21. In artikel 4.7.15, §3, eerste lid, van dezelfde codex worden de woorden "Het college van burgemeester en schepenen" vervangen door de woorden "De gemeentesecretaris".

Art. 22. In artikel 4.7.16, §4, van dezelfde codex worden het tweede en het derde lid vervangen door wat volgt:

"De adviezen worden aangevraagd door de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde.".

Art. 23. In artikel 4.7.19 van dezelfde codex wordt paragraaf 2 vervangen door wat volgt:

"§2. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.".

Art. 24. In artikel 4.7.23 van dezelfde codex wordt paragraaf 4 vervangen door wat volgt:

"§4. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de uitdrukkelijke beslissing of van de kennisgeving van de stilzwijgende beslissing.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.".

Art. 25. In artikel 4.7.26, §4, eerste lid, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 1°, d), worden de woorden "het college van burgemeester en schepenen" vervangen door de woorden "de gemeentesecretaris";

2° aan punt 2° wordt een punt c) toegevoegd, dat luidt als volgt:

"c) zo de vergunningsaanvraag van het college van burgemeester en schepenen uitgaat, brengt het college geen advies uit;";

3° punt 6° en punt 7° worden vervangen door wat volgt:

"6° een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan door de aanvrager binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van een afschrift van de uitdrukkelijke beslissing tot verlening van de vergunning. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen;

7° de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.".

Art. 26. Aan artikel 4.8.3, §3, van dezelfde codex wordt de volgende zin toegevoegd:

"De voorzitter kan die bevoegdheid delegeren.".

Art. 27. In artikel 4.8.6 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in §2, punt 2°, wordt het woord "tien" vervangen door het woord "vijf";

2° een vierde paragraaf wordt toegevoegd, die luidt als volgt:

"§4. Zolang niet alle benoemingen, bedoeld in §2 en §3, voor een eerste maal zijn gebeurd, kunnen de functies van adviseur en administratief personeel gedurende een periode van maximaal zes maanden na het van kracht worden van deze bepaling, uitgeoefend worden door personeelsleden van het Departement Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed van de Vlaamse Overheid, na akkoord van de Raad.

De Vlaamse Regering en de organen van het Ministerie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed, kunnen geen instructies geven aan de hierboven vermelde personeelsleden en kunnen geen verantwoording vragen omtrent de wijze van uitoefening van de door hen uitgeoefende functie bij de Raad.

Het hiërarchisch en functioneel gezag over de adviseurs en het administratief personeel wordt uitgeoefend door de voorzitter van de Raad.".

Art. 28. Aan artikel 4.8.9 van dezelfde codex wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Het reglement van orde kan nadere regels inzake procedure en inzake de werking en de organisatie van de Raad bepalen.".

Art. 29. Artikel 4.8.10 van dezelfde codex wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 4.8.10. Het reglement van orde deelt de Raad in kamers in en bepaalt de wijze waarop beroepsdossiers aan de kamers worden toegewezen. De voorzitter kan aanvullende kamers samenstellen indien de werklast dat vereist.

De kamers houden zitting met één raadslid. Zij houden evenwel zitting met drie raadsleden in de gevallen waarin zulks nodig wordt geacht om de eenheid van de rechtspraak te garanderen of wanneer juridische moeilijkheden daartoe aanleiding geven. De voorzitter bepaalt de samenstelling van de meervoudige kamers en wijst de kamervoorzitters ervan aan.

Elke kamer zetelt met één griffier of zittingsgriffier.

Onder de voorwaarden, bepaald in het reglement van orde, kan de voorzitter één of meerdere adviseurs tijdelijk gelasten met het uitoefenen van de taak van zittingsgriffier.

Bij afwezigheid of onbeschikbaarheid van beide griffiers kan de voorzitter aan één der adviseurs tijdelijk het mandaat van griffier toevertrouwen.".

Art. 30. Artikel 4.8.13 van dezelfde codex wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 4.8.13. In elke stand van het geding kan de voorzitter van de Raad, evenals de door hem gemachtigde raadsleden, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen nadeel en op grond van ernstige middelen, een bestreden vergunningsbeslissing schorsen bij wijze van voorlopige voorziening. De schorsingsbeslissing wordt ambtshalve of op verzoek genomen.".

Art. 31. Aan artikel 4.8.16, §3, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede lid worden tussen de woorden "Het verzoekschrift wordt" en het woord "gedagtekend", de woorden "ondertekend door de partij," ingevoegd;

2° het vierde lid wordt vervangen door wat volgt:

"Aan het verzoekschrift wordt een afschrift van de bestreden beslissing gehecht. Het reglement van orde kan nadere vorm- en procedurevereisten vaststellen.".

Art. 32. In artikel 4.8.17, §1, tweede lid, van dezelfde codex worden tussen de woorden "de verweerder" en de woorden "en aan de belanghebbende bij de zaak" de woorden ", aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar het betrokken onroerend goed gelegen is" ingevoegd.

Art. 33. In artikel 4.8.18 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het woord "griffierecht" wordt telkens vervangen door het woord "rolrecht";

2° in het laatste lid worden de woorden "tenzij de verzoeker gegronde redenen kan aanbrengen voor dit verzuim" opgeheven;

3° aan het laatste lid wordt de volgende zin toegevoegd:

"De niet tijdige betaling kan niet worden geregulariseerd.".

Art. 34. In artikel 4.8.22 van dezelfde codex worden de woorden "behoudens hun pleitnota's" opgeheven.

Art. 35. In artikel 4.8.25 van dezelfde codex wordt het laatste lid opgeheven.

Art. 36. In artikel 4.8.26, §2, van dezelfde codex wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

"De Raad legt in zijn uitspraak het geheel van de kosten ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt. De kosten bestaan uit het rolrecht, vermeld in artikel 4.8.18, en uit het getuigengeld.".

Art. 37. In artikel 4.8.27 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden tussen de woorden "aan de partijen" en de woorden ", binnen een ordetermijn van vijftien dagen" de woorden "en aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar het betrokken onroerend goed gelegen is" ingevoegd;

2° in het tweede lid wordt het woord "besluiten" vervangen door het woord "uitspraken";

3° een derde lid wordt toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Het reglement van orde van de Raad bepaalt de rechten die verschuldigd zijn voor diensten verstrekt door de griffie van de Raad.".

Art. 38. In artikel 5.1.4, §1, van dezelfde codex wordt een vierde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De kennisgeving, vermeld in het tweede lid, is niet vereist indien aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar het betrokken onroerend goed gelegen is, reeds een afschrift van de in het tweede lid bedoelde documenten werd toegestuurd, op basis van een andere bepaling van deze codex.".

Art. 39. In artikel 5.2.1, §1, van dezelfde codex wordt het vijfde lid opgeheven.

Art. 40. In artikel 5.2.6 van dezelfde codex worden tussen het eerste en het tweede lid de volgende leden ingevoegd:

"Indien voor deze informatie een stedenbouwkundig uittreksel, zoals bedoeld in artikel 5.2.7, moet worden opgevraagd, kan publiciteit gevoerd worden van zodra dit uittreksel is aangevraagd.

Andere vermeldingen zijn slechts toegestaan voor zover zij de ontvanger van de informatie niet misleiden omtrent de stedenbouwkundige status van het goed.".

Art. 41. In artikel 5.6.6, §1, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste lid worden tussen het woord "woonuitbreidingsgebieden" en het woord "wordt" de woorden ", reservegebieden voor woonwijken en woonaansnijdingsgebieden " ingevoegd;

2° aan het eerste lid, 1°, worden de woorden "en het project doorstaat de watertoets;" toegevoegd;

3° aan het eerste lid, 2°, worden de woorden "of aan een reeds ontwikkeld deel van een woonuitbreidingsgebied" toegevoegd;

4° aan het tweede lid worden de woorden "het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan" vervangen door de woorden "een ruimtelijk structuurplan".

Art. 42. Artikel 5.6.7 van dezelfde codex wordt vervangen door wat volgt:

"Art. 5.6.7. §1. Een milieuvergunningsaanvraag kan gunstig geadviseerd worden en vergund worden in afwijking op de bepalingen van een stedenbouwkundig voorschrift, voor zover voldaan is aan beide hiernavolgende voorwaarden:
1° de goede ruimtelijke ordening wordt niet geschaad, hetgeen in het bijzonder betekent dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort;
2° de inrichting is hoofdzakelijk vergund.

Indien de goede ruimtelijke ordening geschaad wordt, kan rekening worden gehouden met de termijn die nodig is om de inrichting te herlokaliseren. Die termijn is ten hoogste gelijk aan vijf jaar.

De Vlaamse Regering bepaalt de categorieën van bedrijven die door hun aard en omvang van het eerste lid zijn uitgesloten. Zij wijst de gebieden aan waarin het eerste lid niet kan worden toegepast.

§2. Een milieuvergunningsaanvraag kan ongunstig geadviseerd worden en geweigerd worden om de reden, vermeld in artikel 4.3.2.

§3. De mogelijkheden of verplichtingen om af te wijken van stedenbouwkundige voorschriften of om rekening te houden met ontwerpen van stedenbouwkundige voorschriften, zoals die bij of krachtens deze codex zijn vastgesteld ten aanzien van de vergunningsverlenende bestuursorganen en de ambtenaren van ruimtelijke ordening, gelden onder dezelfde voorwaarden ten aanzien van de instanties en organen die over een vergunningsaanvraag adviseren en ten aanzien van de instanties en organen die adviseren of beslissen over een onteigeningsplan of over een aanvraag voor een onteigeningsmachtiging of een vergunning, vermeld in het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu of in het Bosdecreet van 13 juni 1990, of andere vergunningen, behalve milieuvergunningen.".

Art. 43. In artikel 6.1.1, eerste lid, van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in punt 2° worden de woorden ", of tenzij het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht" opgeheven;

2° in punt 6° worden de woorden ", of tenzij het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht" opgeheven.

Art. 44. In artikel 6.1.4, §1, tweede lid, van dezelfde codex wordt punt 3° opgeheven.

Art. 45. Artikel 6.1.9 van dezelfde codex wordt opgeheven.

Art. 46. In artikel 6.1.10 van dezelfde codex wordt het eerste lid vervangen door wat volgt:

"De plenaire vergadering van de Hoge Raad brengt een advies uit binnen een vervaltermijn van zestig dagen, die ingaat de dag na de dag van de betekening van de adviesaanvraag.".

Art. 47. Artikel 6.1.12 van dezelfde codex wordt opgeheven.

Art. 48. Aan artikel 6.1.22 van dezelfde codex wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De Hoge Raad kan een bemiddelaar aanwijzen onder zijn leden of onder de leden van het permanent secretariaat.".

Art. 49. In artikel 6.1.31, eerste lid, 2°, van dezelfde codex worden de woorden "van een ontvoogde gemeente" opgeheven.

Art. 50. In artikel 6.1.41, §6, van dezelfde codex worden de woorden "artikel 6.1.9, derde en vierde lid, en" opgeheven.

Art. 51. In artikel 7.4.1, §2, van dezelfde codex wordt het tweede lid opgeheven.

Art. 52. In dezelfde codex wordt een artikel 7.4.1/1 ingevoegd dat luidt als volgt:

"Art. 7.4.1/1. §1. De besluiten van de Vlaamse Regering houdende definitieve vaststelling van gewestplanwijzigingen of gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen worden geldig verklaard met ingang van de datum van inwerkingtreding ervan. De geldigverklaring is beperkt tot de schending van artikel 2 en 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 11 april 1987 houdende vaststelling van het reglement van orde van de streekcommissie van advies voor de ruimtelijke ordening in het Vlaamse Gewest, respectievelijk artikel 9 en 17 van het huishoudelijk reglement van de Vlaamse commissie voor ruimtelijke ordening, goedgekeurd bij besluit van de Vlaamse Regering van 3 mei 2002, telkens wegens het ontbreken van een nieuwe, afzonderlijke oproeping van de leden van de betrokken commissie nadat op een eerste vergadering werd vastgesteld dat het vereiste aantal leden niet aanwezig was.

§2. De Vlaamse Regering is ertoe gemachtigd de besluiten houdende definitieve vaststelling van gewestplanwijzigingen of gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen die volgens een vernietigingsarrest van de Raad van State aangetast zijn door een schending, vermeld in het eerste lid, voor de toekomst ongewijzigd vast te stellen voor de percelen waarop het arrest betrekking heeft.".

Art. 53. Aan titel VII, hoofdstuk IV, afdeling I, van de dezelfde codex wordt een artikel 7.4.2/1 toegevoegd, dat luidt als volgt:

"Art. 7.4.2/1. §1. De bijzondere plannen van aanleg die worden of zijn opgemaakt voor gebieden beheerst door een gewestplanvoorschrift dat de opmaak van een bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan oplegt voordat het gebied kan worden ontwikkeld, worden geldig verklaard met ingang van de datum van inwerkingtreding ervan. De geldigverklaring is beperkt tot het wettigheidsgebrek dat het bijzonder plan van aanleg rechtsgrond vindt in een onwettig stedenbouwkundig voorschrift uit het gewestplan.

De geldigverklaring geldt tot het tijdstip van de inwerkingstreding van een ruimtelijk uitvoeringsplan dat, voor het gebied waarop het betrekking heeft, het bijzonder plan van aanleg vervangt.

§2. De Vlaamse Regering is ertoe gemachtigd om op verzoek van de gemeenteraad een besluit van de gemeenteraad houdende definitieve vaststelling van een bijzonder plan van aanleg dat volgens een vernietigingsarrest van de Raad van State aangetast is door de in §1, eerste lid, vermelde onwettigheid, opnieuw goed te keuren en het bijzonder plan van aanleg voor de toekomst ongewijzigd gelding te verlenen voor de percelen waarop het arrest betrekking heeft.".

Art. 54. Aan artikel 7.4.8 van dezelfde codex wordt een derde lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"De regeling waarbij in het ruimtelijk uitvoeringsplan de geldigheidsduur van het voorkooprecht wordt bepaald, ingevoegd bij het decreet van [...] houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid, is eerst van toepassing op de ruimtelijke uitvoeringsplannen die voorlopig worden vastgesteld vanaf de datum van inwerkingtreding van dat wijzigend decreet.".

Art. 55. In artikel 7.4.11 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° het woord "bijzondere" wordt telkens geschrapt;

2° aan het eerste lid worden na de woorden "die vanaf 1 september 2009 voorlopig worden aangenomen" de woorden ", opnieuw worden vastgesteld in toepassing van artikel 7.4.1, §2, of artikel 7.4.1/1, §2, of opnieuw worden goedgekeurd in toepassing van artikel 7.4.2/1, §2," toegevoegd;

3° aan het tweede lid na de woorden "de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, zoals dat gold op 31 augustus 2009" worden de woorden ", met dien verstande dat deze bepalingen geïnterpreteerd worden in die zin dat enkel de eerste 50 meter vanaf de rooilijn in aanmerking komt voor planschade" toegevoegd.".

Art. 56. In artikel 7.5.4 van dezelfde codex wordt tussen het vierde en het vijfde lid een lid ingevoegd, dat luidt als volgt:

"Voor deze kavels gelden de artikelen 4.6.4 tot en met 4.6.8 met dien verstande dat de termijn van tien jaar na afgifte van de verkavelingsvergunning, vermeld in artikel 4.6.4, §1, eerste lid, 2°, respectievelijk §2, 2°, vervangen wordt door een termijn van vijf jaar vanaf 1 mei 2000. De termijn van vijftien jaar na afgifte van de verkavelingsvergunning, vermeld in artikel 4.6.4, §2, 3°, wordt vervangen door een termijn van tien jaar vanaf 1 mei 2000.".

Art. 57. In artikel 7.5.6, eerste lid, eerste zin, van dezelfde codex worden tussen de woorden "op de verkavelingsvergunningen die verleend zijn" en de woorden "vóór 1 mei 2000" de woorden "vanaf 22 december 1970 en" ingevoegd.

Art. 58. In artikel 7.5.6, eerste lid, van dezelfde codex wordt de zin "De beperking van artikel 4.6.4, §1, tweede lid, 2°, geldt evenwel niet ten aanzien van de verkopen van verkavelingen in hun geheel die vaste datum hebben verkregen vóór 1 september 2009; dergelijke verkopen konden wél het verval van een verkavelingsvergunning verhinderen." vervangen door de zinnen "De beperking van artikel 4.6.4, §1, tweede lid, 2°, geldt evenwel niet ten aanzien van de verkopen van verkavelingen in hun geheel die vaste datum hebben verkregen vóór 1 september 2009, op voorwaarde dat de overheid hetzij op grond van of refererend aan de verkavelingsvergunning stedenbouwkundige of bouwvergunningen of stedenbouwkundige attesten heeft verleend, hetzij wijzigingen aan de verkavelingsvergunning heeft toegestaan, inzoverre deze door de hogere overheid of de rechter niet onrechtmatig werden bevonden. Dergelijke verkopen in hun geheel konden wél het verval van een verkavelingsvergunning verhinderen.".

Art. 59. In artikel 7.5.6 van dezelfde codex wordt het tweede lid vervangen door wat volgt:

"De termijn van tien jaar na afgifte van de verkavelingsvergunning, vermeld in artikel 4.6.4, §1, eerste lid, 2°, respectievelijk §2, 2°, wordt vervangen door een termijn van vijf jaar vanaf 1 mei 2000, voor niet-vervallen verkavelingsvergunningen die werden afgegeven meer dan vijf jaar vóór 1 mei 2000.".

Art. 60. In artikel 7.5.6 van dezelfde codex wordt het derde lid vervangen door wat volgt:

"De termijn van vijftien jaar na afgifte van de verkavelingsvergunning, vermeld in artikel 4.6.4, §2, 3°, wordt vervangen door een termijn van tien jaar vanaf 1 mei 2000, voor niet-vervallen verkavelingsvergunningen die werden afgegeven meer dan vijf jaar vóór 1 mei 2000.".

Art. 61. In artikel 7.5.8 van dezelfde codex worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in §2, tweede lid, worden de woorden "artikel 4.7.23, §2 tot en met §5", vervangen door de woorden "artikel 4.7.23, §3 tot en met §5";

2° in §4, laatste lid, worden de woorden "§1, eerste lid, of §2, eerste lid", vervangen door de woorden "§1, eerste lid, of §2, eerste lid en tweede lid".

Art. 62. In artikel 7.6.2, §3, van dezelfde codex worden de woorden "eerste lid" vervangen door de woorden "derde lid".

Hoofdstuk III. Wijziging van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid

Art. 63. Aan artikel 130, §3, van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid wordt een tweede lid toegevoegd, dat luidt als volgt:

"In afwijking van het eerste lid worden evenwel op de datum van inwerkingtreding van het decreet van [...] houdende aanpassing van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening van 15 mei 2009 en van het decreet van 10 maart 2006 houdende decretale aanpassingen inzake ruimtelijke ordening en onroerend erfgoed als gevolg van het bestuurlijk beleid, alle initiatieven, taken en adviesaanvragen die hangend zijn bij de gewestelijke adviesraad voor ruimtelijke ordening, overgedragen aan de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed, respectievelijk de gewestelijke technische adviescommissie voor ruimtelijke ordening, al naargelang de aard van het initiatief, de taak of de adviesvraag enerzijds en de taken van de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed, respectievelijk de gewestelijke technische adviescommissie voor ruimtelijke ordening anderzijds. Het secretariaat van de Strategische Adviesraad Ruimtelijke Ordening – Onroerend Erfgoed en van de gewestelijke technische adviescommissie voor ruimtelijke ordening garanderen de continuïteit van de behandeling van de dossiers.".

Hoofdstuk IV. Slotbepalingen

Art. 64. §1. De regeling bepaald in artikel 20, punten 1°, 2° en 4°, is slechts van toepassing op vergunningsaanvragen, betekend na de inwerkingtreding van dit decreet.

§2. Paragraaf 1 van artikel 6 treedt in werking op de inwerkingtredingsdatum van het decreet van 25 mei 2007 houdende de harmonisering van de procedures van voorkooprechten.

Punt 1° van artikel 27 en artikel 61 hebben uitwerking met ingang van 1 september 2009.

§3. Punt 1° van artikel 55 heeft uitwerking met ingang van 1 september 2009.